

Jurisprudentiebulletin

2011, aflevering 5
Nummers: 96 – 123

Inhoud/verkorte weergave:

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel:

JBS 2011, nr. 96

Hof 's-Hertogenbosch 2 mei 2011

1. Gedeeltelijke toewijzing smartengeld: het meergevorderde valt zonder nadere informatie in de vorm van bijvoorbeeld een deskundigenrapport niet goed te beoordelen.

2. Vergoeding van kosten die ouders (qualitate qua) hebben gemaakt voor minderjarige: w.o. gemiste werkdagen.

3. Het overige vormt een onevenredige belasting, omdat een belangrijk doel van de strafrechtspleging is dat zaken efficiënt en tijdig worden afgedaan.

4. Buitengerechtigde kosten gaan i.c. op in de proceskosten. Het is niet mogelijk buitengerechtigde kosten in hoger beroep te vermeerderen.

5. Overweging draagkracht verdachte in verband met schadevergoedingsmaatregel.

JBS 2011, nr. 97

Hof Leeuwarden 2 mei 2011

Eigen schuld. Het verweer "eigen schuld", stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht. (Vgl. hierna nr. 107)

JBS 2011, nr. 98

Hof Leeuwarden 2 mei 2011

Rechtstreekse schade. Goederen die zich in de gestolen auto bevonden zijn geen rechtstreekse schade omdat alleen schuldheiling van de auto en kentekenpapieren bewezen is verklaard.

JBS 2011, nr. 99

Hof 's-Hertogenbosch 3 mei 2011

Geen onevenredige belasting. Verkrachting met zeer ernstig letsel. Vordering betwist. Toewijzing €30.000 immaterieel.

JBS 2011, nr. 100

Hof Leeuwarden 3 mei 2011

Rechtstreekse schade. Vordering ziet op de schade die aan de auto van de benadeelde is toegebracht. Hiervan, kan niet gezegd worden dat deze betrekking heeft op schade die rechtstreeks is toegebracht door het bewezen verklaarde feit: verlaten plaats ongeval door verdachte.

JBS 2011, nr. 101

Hof Leeuwarden 4 mei 2011

Geen onevenredige belasting. Gedeeltelijk toewijzing schade. Afwijzing voor het overige deel.

JBS 2011, nr. 102

Hof Arnhem 4 mei 2011

Het staat de benadeelde partij vrij om naast de voeging in de strafprocedure tevens een civiele procedure aan te spannen.

JBS 2011, nr. 103

Rb. Amsterdam 6 mei 2011

Shockschade. Moord. Naast immateriële schade die de slachtoffers hebben opgelopen door de strafbare feiten die tegen hen gepleegd zijn, tevens drie maal toewijzing shockschade (€5.000) in verband met het doodschieten door verdachte van zijn zwager.

(Vervolg op blz. 2)

JBS 2011, nr. 104

Rb. Zutphen 10 mei 2011

1. Verweer dat immateriële schade niet medisch is onderbouwd wordt door Rb. gepasseerd.

2. Rechtstreekse schade. Kosten inschakelen van een advocaat voor het behouden van zijn volkstuin acht de rechtbank voor toewijzing vatbaar, nu deze kosten zijn gemaakt als gevolg van het lichamelijke ongemak dat benadeelde door toedoen van verdachte en zijn mededaders heeft opgelopen.

JBS 2011, nr. 105

Rb. 's-Hertogenbosch 11 mei 2011

Shockschade. Confrontatie-eis. Het enkele te horen krijgen dat en hoe zijn moeder om het leven is gekomen, is niet toereikend voor shockschade.

JBS 2011, nr. 106

Rb. Breda 13 mei 2011

De geleden schade is een rechtstreeks gevolg van de klap die het slachtoffer kreeg op zijn hoofd. Verdachte is vrijgesproken van dat feit. Nu verdachte voor de daad welke tot deze schade heeft geleid is vrijgesproken wijst de Rb. de vordering van de benadeelde partij af. (Gaaf in tegen jurisprudentie van de Hoge Raad? Zie: HR 9 januari 2001, LJN: AA9368: vrijspraak leidt tot niet ontvankelijkheid.)

JBS 2011, nr. 107

Hof Leeuwarden 17 mei 2011

Eigen schuld. Het verweer "eigen schuld", stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte en dat deze is ontstaan gedurende de aanhouding van verdachte waarbij zij zich verzette, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht (vgl. hierboven nr. 97).

JBS 2011, nr. 108

Rb. Utrecht 27 mei 2011

Oplegging (symbolische) schadevergoeding als bijzondere voorwaarde, omdat de vordering benadeelde partij niet ontvankelijk is.

JBS 2011, nr. 109

Rb. Utrecht 27 mei 2011

Eventuele financiële onmacht van een schadeplichtige levert in beginsel geen re-

den op een vordering tot vergoeding van de schade af te wijzen, zeker in het geval de schade door een opzetsdelict is toebracht.

JBS 2011, nr. 110

Hof Leeuwarden 30 mei 2011

Rechtstreekse schade. Kosten bedrijfsrecherche en personeelskosten om het strafbare feit aan het licht te brengen worden door het hof toegewezen.

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

JBS 2011, nr. 111

Rb. Utrecht 16 mei 2011

Geweld in de relationele sfeer. OvJ vorderde contactverbod met onder meer de verplichting om niet te reageren indien het slachtoffer contact met verdachte opneemt. Niet zo toegewezen.

Rb. legt contact- straatverbod op door wijziging bijzondere voorwaarde van eerdere vonnis.

JBS 2011, nr. 112

Rechtbank 's-Gravenhage 25 mei 2011

Feitelijke aanranding van de eerbaarheid. Recidive. Officier vordert een algemeen contactverbod met jongens onder de 16 jaar, een gebiedsverbod ten aanzien van plaatsen waar over het algemeen veel jeugd aanwezig is en een verbod op het meenemen van jongens of meisjes tot 16 jaar naar de woning of kelder van verdachte of in de auto van verdachte. Niet toegewezen.

De Rb. legt op: een contactverbod met de slachtoffers en een gebiedsverbod ten aanzien van de skatebaan waar de slachtoffers zich blijkens het dossier regelmatig hebben opgehouden. Proeftijd drie jaar.

Tijdelijk huisverbod:

JBS 2011, nr. 113

Rb. Middelburg (civiel, voorzieningenrechter) 12 augustus 2010

Beroep ongegrond, maar toewijzing VoVo en opheffing huisverbod met onmiddellijke ingang. Gewijzigde omstandigheden: vrouw woont (tijdelijk) niet meer bij de man (verzoeker).

(Vervolg op blz. 3)

JBS 2011, nr. 114

Rb. Amsterdam (sector civiel, voorzieningenrechter) 1 februari 2011

Onzorgvuldige voorbereiding: in de woning aanwezige moeder van de dochter niet gehoord. Onzorgvuldige belangenafweging: o.a. niet meegewogen dat de man de huurder is van de woning, dat de dochter langer dan door de man gewenst in de woning is gebleven en zich daar op ongepaste wijze heeft gedragen en het feit dat de dochter zich in het verleden agressief tegen de man heeft opgesteld. Evenmin is meegewogen dat de dochter een woonplek bij haar moeder heeft. Beroep gegrond.

JBS 2011, nr. 115

Rb. Roermond (civiel, enkelvoudig) 11 mei 2011

De HOvJ is in dit verband een adviseur in de zin van art. 3:9 Awb. Zijn RiHG en proces-verbaal liggen ten grondslag aan de beslissing. Verweerder heeft zich van zijn vergewisplicht gekweten. Art. 3:49 Awb bepaalt dat in dit geval naar het advies mag worden verwezen.

JBS 2011, nr. 116

ABRS 18 mei 2011

1. Waarnemingsregeling locoburgemeester van de Gemeentewet is van toepassing bij Wth (zie ook: ABRS 30 maart 2011, JBS 2011, nr. 64).
2. De schorsing van de voorlopige hechtenis van appellant door de rechter-commissaris onder oplegging van een huis- en contactverbod betekent niet dat de grondslag van het huisverbod is komen te vervallen. Het opleggen van een huisverbod betreft immers een bestuursrechtelijke maatregel die losstaat van de strafrechtelijke procedure en die ertoe strekt in de gegeven noodsituatie escalatie te voorkomen en hulp te bieden.

JBS 2011, nr. 117

ABRS 25 mei 2011

1. De voor oplegging van een huisverbod vereiste spoed verzet zich er in de regel tegen dat de betrokkene pas over het voornemen tot oplegging van een huisverbod wordt gehoord indien hij bijstand heeft gekregen van een raadsman.
2. Telefonische zienswijze kan als vorm van mondeling horen worden opgevat.

3. Beroep op art. 6 en art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt verworpen.

Nationale ombudsman:

JBS 2011, nr. 118

NO 12 mei 2011

Politie breekt voordeur open in verband met overleden huurder in de woning van verzoeker. Verzoeker en politie niets te verwijten, maar de reparatiekosten behoren niet tot het normale maatschappelijke risico van verzoeker (HR 2 oktober 2009, LJN: BJ1708). Strijd met redelijkheidseiste nu schade niet is vergoed.

JBS 2011, nr. 119

NO 6 mei 2011

Aangifte van ernstige mishandeling. Verzoeker geeft namen door van getuigen. Worden niet gehoord. Ook niet na interventies door NO. Klachten gegrond.

Overige onderwerpen:

JBS 2011, nr. 120

Hof 's-Hertogenbosch (raadkamer) 3 mei 2011

Beklag. Beklaagde (=advocaat) heeft klager (=rechercheur) beledigd door hem tijdens een getuigenverhoor bij de rechter-commissaris "sukkel" te noemen. Hof beveelt de vervolging. Over een verweer ex art 266 lid 2 Sr (functioneel schelden) moet de strafrechter zich buigen.

JBS 2011, nr. 121

Rb. 's-Hertogenbosch 16 mei 2011

Verzuim oproepen slachtoffers/ benadeelden. Slachtoffers evenmin gehoord over aangifte. Splitsing en heropening onderzoek.

JBS 2011, nr. 122

Rb. Almelo (sector civiel, voorzieningenrechter) 25 mei 2011

Belaging. Eisers hebben onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat gedaagde inbreuk heeft gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer, laat staan op dusdanig ontoelaatbare wijze, dat het opleggen van een contact- en straatverbod is gerechtvaardigd.

(Vervolg op blz. 4)

JBS 2011, nr. 123

Rb. Zutphen 31 mei 2011

Seksueel misbruik. Getuigenverhoor. De raadsman wil de begeleidster van het slachtoffer o.a. bevragen over wat zij in verband met de aangifte met derden heeft besproken. Rb. wijst het verzoek van de verdediging toe om het slachtoffer en haar begeleidster als getuige te mogen horen.

Colofon

In het Jurisprudentiebulletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in rubrieken. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden zo: *[cursief]* weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden op www.slachtofferzorg.nl. U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

De redactie heeft altijd belangstelling voor (niet gepubliceerde) uitspraken die in het JBS zouden kunnen worden opgenomen.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Overige uitgaven:

www.slachtofferzorg.nl

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel

96.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

2 mei 2011

LJN: BQ3141

1. *Gedeeltelijke toewijzing smartengeld: het meergevorderde valt zonder nadere informatie in de vorm van bijvoorbeeld een deskundigenrapport niet goed te beoordelen.*

2. *Rechtstreekse schade. Vergoeding van kosten die ouders (qualitate qua) hebben gemaakt voor minderjarige: w.o. gemiste werkdagen.*

3. *Het overige vormt een onevenredige belasting, omdat een belangrijk doel van de strafrechtspleging is dat zaken efficiënt en tijdig worden afgedaan.*

4. *Buitengerechtelijke kosten gaan i.c. op in de proceskosten. Het is niet mogelijk buitengerechtelijke kosten in hoger beroep te vermeerderen.*

5. *Overweging draagkracht verdachte in verband met schadevergoedingsmaatregel.*

Art. 361 lid 2 onder b Sv, art. 361 lid 3 Sv; art. 1:247 BW, art. 6:96 lid 2 BW, art. 36f Sr, art. 561 Sv.

Het hof:

[O.a. ontucht met minderjarige, art. 247 Sr][...]

Schadevergoeding

De benadeelde partij [benadeelde], ten deze vertegenwoordigd door zijn wettelijk vertegenwoordiger [benadeelde], heeft in eerste aanleg een vordering ingesteld, strekkende tot schadevergoeding tot een bedrag van €24.971,24 nog te vermeerderen met de wettelijke rente. Deze vordering is bij vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €2.500,00 ter vergoeding van materiële schade, €75,00 ter vergoeding van materiële schade en €820,00 ter zake van de kosten van rechtsbijstand.

De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd ter zake van het niet toegewezen gedeelte van de vordering.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof voldoende gebleken dat de benadeelde partij [benadeelde] als gevolg van verdachtes onder 1. bewezen verklaarde handelen rechtstreeks schade heeft geleden.

Gevorderd is een immateriële schadevergoeding van €5.500,00.

Gelet op de ernst van het bewezen verklaarde en de gevolgen daarvan voor de minderjarige [benadeelde] acht het hof een vergoeding ter hoogte van €2.500,00 zoals door de rechtbank is opgelegd, in ieder geval redelijk. Het hof zal dit bedrag toewijzen. Het meergevorderde valt zonder nadere informatie in de vorm van bijvoorbeeld een deskundigenrapport niet goed te beoordelen binnen het bestek van deze strafzaak en in zoverre wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard.

De vordering ter zake van reiskosten (€100,00), telefoon- en portokosten (€50,00) en gemiste werkdagen van de ouders (€920,00) kunnen naar het oordeel van het hof in redelijkheid worden toegewezen. Weliswaar betreft het hier geen schade van de minderjarige [benadeelde] zelf, maar van zijn ouders. Desondanks komen deze kosten naar oordeel van het hof voor toewijzing in aanmerking, aangezien de ouders deze kosten niet ten behoeve van zichzelf maar in hun kwaliteit van ouder hebben gemaakt, teneinde de belangen van hun minderjarige zoon naar behoren te kunnen behartigen. Ouders zijn hiertoe verplicht ingevolge artikel 1:247 van het Burgerlijk Wetboek. Het gaat hier derhalve niet om kosten die de ouders prose, maar om kosten die zij qualitate qua, in hun hoedanigheid van ouder van de minderjarige en ten behoeve van de minderjarige hebben gemaakt.

Ter terechtzitting in hoger beroep is door de advocaat van de benadeelde partij verklaard dat de verdachte het door de rechtbank toegewezen bedrag van €2.575,00 reeds heeft voldaan. Die betaling strekt in mindering op het op te leggen bedrag aan schadevergoeding, zodat van het toe te wijzen bedrag van €3.570,00 thans nog openstaat een bedrag van €995,00. Dit bedrag dient nog vermeerderd te worden met de wettelijke rente. Over de immateriële schade wordt naar het oordeel van het hof vanaf de laatste dag van de bewezen verklaarde periode (1 juni 2010) rente ver-

beurd, over de materiële schade vanaf de datum van indiening van het zogenaamde voegingsformulier bij de rechtbank (25 oktober 2010) en wel - en dat geldt dus ook voor het reeds betaalde bedrag - tot de datum waarop de schadevergoeding is voldaan c.q. zal worden betaald.

Het hof is van oordeel dat voor het overige de behandeling van de vordering van de benadeelde partij een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren. Van de vordering ter zake van studievertraging en kosten van huiswerkbegeleiding is het causale verband met de onderhavige strafzaak niet zonder meer gegeven.

Die onderdelen van de vorderingen behoeven een nadere onderbouwing, terwijl het strafgeding zich niet leent om een en ander nader uit te diepen. Een belangrijk doel van de strafrechtspleging is immers dat zaken efficiënt en tijdig worden afgedaan. De benadeelde partij kan daarom thans voor het overige in haar vordering niet worden ontvangen en kan dat deel van haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

Onder de noemer "kosten van rechtsbijstand" heeft de benadeelde partij in eerste aanleg gevorderd een bedrag van €2.217,24 en in hoger beroep een bedrag van €7.139,02. Kennelijk zijn in dit bedrag begrepen kosten van rechtskundige bijstand ter vaststelling van de aansprakelijkheid en van de schade en/of kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte, als bedoeld in artikel 6:96, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Op grond van de thans namens de benadeelde partij overgelegde stukken is voor het hof evenwel onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de benadeelde partij dergelijke kosten daadwerkelijk heeft gemaakt dan wel dat die kosten in redelijkheid zijn gemaakt. De kosten van buitengerechtelijke werkzaamheden gaan daarom naar het oordeel van het hof op in de proceskosten, die geacht worden een vergoeding te omvatten voor de voorbereiding van de gedingstukken. In zoverre moet de vordering worden afgewezen.

Kosten voor buitengerechtelijke werkzaamheden als bedoeld in artikel 6:96 van het Burgerlijk Wetboek kunnen in een strafprocedure in hoger beroep niet worden vermeerderd. Wel kan in hoger be-

roep aanspraak worden gemaakt op de proceskosten van het hoger beroep. Het hof zal ter zake van proceskosten toewijzen voor de eerste aanleg en voor

het hoger beroep telkens een bedrag van €625,00 dus in totaal €1.250,00.

Verdachte is naar burgerlijk recht aansprakelijk voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht.

Het hof ziet aanleiding te dezer zake de maatregel van artikel 36f van Wetboek van Strafrecht op te leggen als na te melden. Gelet op de omvang van het bij dit arrest toe te wijzen bedrag aan schadevergoeding staat voor het hof op voorhand geenszins vast dat het opleggen van de schadevergoedingsmaatregel slechts zal leiden tot het in de toekomst ten uitvoerleggen van de vervangende hechtenis. In redelijkheid mag worden verwacht dat de verdachte in staat is een dergelijk bedrag te voldoen, terwijl de mogelijkheden voor het Centraal Justitieel Incassobureau (CJIB) om voor de incasso betalingsregelingen te treffen sinds 1 januari 2011 zijn verruimd (door het vervallen van artikel 561, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering dat de termijn voor een betalingsregeling beperkte tot 27 maanden).
[...]

97.
Gerechtshof Leeuwarden
2 mei 2011
LJN: BQ3469

Eigen schuld. Het verweer "eigen schuld", stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht. (Vgl. hierna nr. 107)
Art. 6:101 BW.

Het hof:
[Poging doodslag, art. 287 Sr.][...]

Gelet op de hierboven beschreven feitelijke gang van zaken is het hof van oordeel dat de wijze waarop verdachte bij het openen van de voordeur van zijn woning werd geconfronteerd met een onverhoedse aanval van -naar later bleek- [vriend van verdachte], die verdachte een blikje bier

tegen het hoofd gooide, kan worden aangemerkt als een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van verdachtes lichaam, waartegen een verdediging van de kant van verdachte geboden was.

De wijze waarop verdachte zich vervolgens tegen deze onmiddellijke dreigende wederrechtelijke aanranding heeft verdedigd staat naar het oordeel van het hof echter niet in een redelijke verhouding tot de ernst van de aanval, nu verdachte een mes ter hand heeft genomen en daarmee heeft gestoken. Het gedane beroep op noodweer wordt derhalve verworpen.

[...]

Benadeelde partij

Uit het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat de benadeelde partij [benadeelde] zich in het geding in eerste aanleg heeft gevoegd, dat de vordering in eerste aanleg niet-ontvankelijk is verklaard en dat de benadeelde partij zich in het geding in hoger beroep opnieuw heeft gevoegd. Derhalve duurt de voeging ter zake van de in eerste aanleg gedane vordering tot schadevergoeding in hoger beroep voort.

De benadeelde partij heeft schadevergoeding gevorderd wegens schade als gevolg van het bewezen verklaarde handelen van verdachte. Deze schade wordt door de benadeelde partij begroot op €3.515,97.

Van de zijde van de verdediging is aangevoerd dat de vordering, indien verdachte tot enige straf veroordeeld wordt, gelet op de eigen rol van [benadeelde], niet eenvoudig van aard is en dat - conform hetgeen de rechtbank in eerste aanleg heeft besloten - de benadeelde partij in zijn vordering niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Het hof overweegt als volgt.

Vast is komen te staan dat de vordering van de benadeelde partij betrekking heeft op schade die rechtstreeks is toegebracht door het hiervoor bewezen verklaarde feit, ter zake waarvan verdachte veroordeeld zal worden.

Het hof heeft in het voorgaande reeds overwogen dat (ook) [benadeelde] een aandeel heeft gehad in het ontstaan van de conflictsituatie, die uiteindelijk op 22 juli 2010 is geëscaleerd. Dit rechtvaardigt echt niet zonder meer de conclusie dat, zoals de raadsman heeft bepleit, de schadever-

goedingsplicht van de verdachte zou moeten worden verminderd. Het daartoe strekkend verweer van de raadsman stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht. Voor enige vermindering van de schadevergoedingsplicht wegens 'eigen schuld' bestaat dan ook geen grond.

Gelet op het voorgaande dient de vordering van de benadeelde partij aangemerkt te worden als zijnde eenvoudig van aard. De vordering leent zich derhalve voor behandeling in het strafgeding.

Nu de vordering voldoende is onderbouwd en de vordering het hof niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt, kan deze worden toegewezen tot een bedrag van €3.515,97, vermeerderd met de wettelijke rente, gerekend vanaf de datum van het schadeveroorzakende feit, te weten 22 juli 2010.

[...]

98.

Gerechtshof Leeuwarden

2 mei 2011

LJN: BQ3629

Rechtstreekse schade. Goederen die zich in de gestolen auto bevonden zijn geen rechtstreekse schade omdat alleen schuldheiling van de auto en kentekenpapieren bewezen is verklaard.

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

Het hof:

[Schuldheiling, art. 417bis Sr.][...]

Nu het hof heeft bewezen verklaard dat verdachte zich ten aanzien van een aan [benadeelde] toebehorende auto met bijbehorende kentekenpapieren schuldig heeft gemaakt aan schuldheiling, en de vordering van [benadeelde] ziet op (andere) goederen die zich in zijn gestolen auto bevonden, is het hof reeds hierom van oordeel dat de vordering van de benadeelde partij geen betrekking heeft op schade die rechtstreeks is toegebracht door het bewezen verklaarde feit.

Gelet op het bepaalde in artikel 361, tweede lid, aanhef en onder b, van het

Wetboek van Strafvordering, dient de benadeelde partij in zijn vordering niet-ontvankelijk te worden verklaard, met veroordeling van de benadeelde partij in de kosten van het geding door de verdachte gemaakt, tot aan deze uitspraak begroot op nihil.

[...]

99.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

3 mei 2011

LJN: BQ3320

Geen onevenredige belasting. Verkrachting met zeer ernstig letsel. Vordering betwist. Toewijzing € 30.000 immaterieel.

Art. 361 lid 3 Sv; art. 6:106 BW.

Het hof:

[Verkrachting, art. 242 Sr.][...]

Verdachte heeft het slachtoffer verkracht door met geweld (onverwacht, met grote kracht en diep) een of meer vinger(s) en/of zijn hand en/of arm ten minste één maal in de anus en ten minste één maal in de vagina van [benadeelde] te stoten. Aldus heeft hij de lichamelijke en geestelijke integriteit van het slachtoffer op brute wijze geschonden.

Tevens heeft verdachte door zijn handelen het slachtoffer zeer ernstig – onder omstandigheden zelfs levensbedreigend – letsel toegebracht, zoals onder meer twee diepe scheurwonden in de schede, twee diepe scheurwonden van de anus, een perforatie van het laatste deel van de dikke darm over een traject van 12 centimeter en een bloeduitstorting in de ophangband van de dunne darm. Het slachtoffer moest in verband met dit letsel met spoed worden geopereerd, waarbij onder meer een stoma werd aangelegd. Blijkens de aanvullende slachtofferverklaring, ingekomen bij het hof op 18 april 2011, is ook sprake van blijvend letsel, bestaande uit een blijvende beschadiging van de kringspier.

Het slachtoffer heeft daarnaast zeer veel pijn geleden. Volgens de getuigedkundige Van Lunsen moet de pijn die de verwondingen van het slachtoffer met zich brachten, worden vergeleken met het opensnijden van de eigen buik en het daarbij eigenhandig verwijderen van de blinde darm.

Voorts is het een feit van algemene bekendheid dat slachtoffers van delicten als het onderhavige daarvan zeer nadelige psychische klachten kunnen ondervinden.
[...]

Vordering van de benadeelde partij

De benadeelde partij [benadeelde] (gemachtigde: [gemachtigde], [woonplaats]) heeft zich overeenkomstig het bepaalde in het Wetboek van Strafvordering in eerste aanleg in de strafzaak gevoegd als benadeelde partij en een vordering ingediend ten bedrage van €30.000,00. De vordering is door de eerste rechter toegewezen tot een bedrag van €15.000,00, te vermeerderen met de wettelijke rente

De benadeelde partij heeft in hoger beroep gepersisteerd bij de in eerste aanleg gedane vordering.

Deze vordering strekt tot vergoeding van geleden schade.

De vordering is betwist. Namens de verdachte is ter terechtzitting in hoger beroep bepleit dat de vordering van de benadeelde partij zal worden afgewezen, althans de benadeelde partij niet-ontvankelijk zal worden verklaard in haar vordering. Daartoe is aangevoerd – zakelijk weergegeven – dat veel onduidelijk blijft met betrekking tot de door [benadeelde] geleden schade en de gevolgen daarvan, waardoor nader onderzoek noodzakelijk is en welk onderzoek niet kan plaatsvinden in het kader van deze strafzaak.

Op grond van het onderzoek ter terechtzitting levert behandeling van de vordering van de benadeelde partij naar het oordeel van het hof evenwel geen onevenredige belasting van het strafgeding op, zodat zij zich leent voor behandeling in dit strafgeding. De benadeelde partij kan daarin dan ook worden ontvangen.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voorts komen vast te staan dat aan de benadeelde partij door het bewezen verklaarde rechtstreeks nadeel is toegebracht dat niet in vermogensschade bestaat. Dit is aan de verdachte toe te rekenen. Aan de wettelijke vereisten, waaronder art. 6:106 van het Burgerlijk Wetboek, is voldaan. De verdachte heeft de hoogte van deze vordering betwist. Naar maatstaven van billijkheid moet deze schade evenwel worden begroot op het gevorderde bedrag

van €30.000,00. De vordering zal tot dat beloop worden toegewezen.
[...]

100.

Gerechtshof Leeuwarden

3 mei 2011

LJN: BQ3670

Rechtstreekse schade. Vordering ziet op de schade die aan de auto van de benadeelde is toegebracht. Hiervan, kan niet gezegd worden dat deze betrekking heeft op schade die rechtstreeks is toegebracht door het bewezen verklaarde feit: verlaten plaats ongeval door verdachte.

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

Het hof:

[Verlaten plaats ongeval, art. 7 WVV][...]

Het hof heeft bewezen verklaard dat verdachte de plaats van het ongeval heeft verlaten, terwijl hij redelijkerwijs moest vermoeden dat aan een ander schade was toegebracht. De strafbaarstelling van dit delict beoogt veilig te stellen dat betrokkenen na een ongeval in staat worden gesteld de veroorzaker aansprakelijk te stellen voor de geleden schade. Nu de vordering van de benadeelde partij ziet op de schade die aan de auto van de benadeelde is toegebracht, kan niet gezegd worden dat de vordering betrekking heeft op schade die rechtstreeks is toegebracht door het bewezen verklaarde feit.

101.

Gerechtshof Leeuwarden

4 mei 2011

LJN: BQ3746

Geen onevenredige belasting. Gedeeltelijk toewijzing schade. Afwijzing voor het overige deel.

Art. 361 lid 3 Sv.

Het hof:

[Openlijke geweldpleging, art. 141 Sr.][...]

Vordering van de benadeelde partij [benadeelde]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €2.474,95. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €992,60. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw

gevoegd voor het bedrag van haar oorspronkelijke vordering.

Uit het door de benadeelde partij ingediende voegingsformulier blijkt dat het gevorderde bedrag van €2.474,95 bestaat uit gestelde materiële schade ten bedrage van €474,95 en immateriële schade, welke is begroot op €2.000,-.

Met betrekking tot de materiële schadeposten stelt het hof het navolgende vast.

Reiskosten bezoek ziekenhuis

De benadeelde partij geeft op dat hij drie maal het ziekenhuis in [plaats 2] heeft bezocht in verband met onderzoek en controle. De daarmee gemoeide kosten zijn begroot op €27,60. Op grond van de stukken heeft het hof niet kunnen vaststellen dat de benadeelde partij meer dan één maal voornoemd ziekenhuis heeft bezocht. Het hof zal deze schadepost daarom toewijzen tot een bedrag van €9,20 zijnde een derde deel van het gevorderde bedrag.

Kleding

De benadeelde partij stelt dat van de op de betreffende avond door hem gedragen kleding zijn jas en T-shirt onherstelbaar zijn beschadigd. Hij vordert daarvoor een vergoeding van €69,95 voor de jas en €39,95 voor het T-shirt. Uit de stukken blijkt niet dat als gevolg van het bewezen verklaarde feit schade aan de jas van de benadeelde partij is ontstaan.

Het hof zal van deze schadepost daarom alleen het bedrag van €39,95 voor het T-shirt toewijzen.

Contactlenzen

De benadeelde partij vordert een bedrag van €145,-, omdat tijdens de mishandeling één van zijn contactlenzen is kwijtgeraakt, waardoor hij zich twee nieuwe contactlenzen moest laten aanmeten. Uit de stukken blijkt evenwel niet dat de benadeelde partij als gevolg van het bewezen verklaarde feit een contactlens is kwijtgeraakt.

Gederfde inkomsten

Ten slotte vordert de benadeelde partij een bedrag van €210,- aan gederfde (netto) inkomsten, omdat hij ten gevolge van zijn verwondingen gedurende een week niet heeft kunnen werken. Niet duidelijk is geworden hoe lang de benadeelde partij zijn reguliere werkzaamheden niet heeft

kunnen verrichten, nu uit zijn ten overstaan van verbalisanten afgelegde verklaring blijkt dat hij drie dagen niet heeft kunnen werken.

Vorenstaande onderdelen zijn door verdachte en/of zijn raadsman betwist.

Ter zitting van het hof is de benadeelde partij niet verschenen, zodat het hof ter zake vorenstaande vier onderdelen geen vragen ter verduidelijking heeft kunnen stellen.

Gelet op het gewijzigde criterium van toetsing per 1 januari 2011 ("een onevenredige belasting van het strafproces", in plaats van "niet eenvoudig van aard") zal het hof vorenstaande onderdelen, getoetst aan het thans geldende criterium dat er geen sprake is van een onevenredige belasting van het strafproces, (deels) afwijzen.

Immateriële schade

Voor wat betreft de immateriële deel van de vordering acht het hof aannemelijk geworden dat de benadeelde partij schade heeft ondervonden als gevolg van het bewezen verklaarde feit. Het hof stelt het toe te wijzen bedrag naar redelijkheid en billijkheid vast op €500,- en wijst de vordering tot immateriële schadevergoeding voor het overige af.

Gelet op het vorenstaande zal de vordering van de benadeelde partij worden toegewezen tot een bedrag van €549,15, met dien verstande, dat indien de mededader van verdachte dit bedrag of een gedeelte daarvan heeft betaald, de verdachte in zoverre is of zal zijn bevrijd. Het hof bepaalt voorts dat de benadeelde partij en de verdachte ieder de eigen kosten dragen, tot op heden begroot op nihil.

Om te bevorderen dat de schade door verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.

[...]

102.

Gerechtshof Arnhem

4 mei 2011

LJN: BQ4036

Het staat de benadeelde partij vrij staat om naast de voeging in de strafprocedure tevens een civiele procedure aan te spannen. Vordering voorschot.

Art. 361 lid 3 Sv.

Het hof:

[Letsel door schuld aan verkeersongeval, art. 6 WVV.]

[...] dat verdachte door zeer onvoorzichtig rijgedrag een eenzijdig verkeersongeval heeft veroorzaakt tengevolge waarvan zijn passagier onherstelbaar zwaar lichamelijk letsel heeft opgelopen in de vorm van een hoge dwarslaesie. Het slachtoffer is hierdoor voor de rest van zijn leven zo goed als volledig verlamd.

[...]

Vordering van de benadeelde partij [benadeelde]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €5.000,00. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen.

Door de verdediging is betoogd dat de benadeelde partij naast voeging in de strafprocedure tevens een civielrechtelijke procedure heeft aangespannen. In die procedure zou de aansprakelijkheid door de verzekering zijn erkend en het thans alleen nog gaan over de vraag wat de mate van eigen schuld is geweest. Omdat dit er toe zou kunnen leiden dat de benadeelde partij de schade dubbel vergoed krijgt, dient de vordering van de benadeelde partij volgens de verdediging niet-ontvankelijk te worden verklaard of te worden afgewezen.

Het hof overweegt daaromtrent dat het de benadeelde partij vrij staat om naast de voeging in de strafprocedure tevens een civiele procedure aan te spannen. Gelet op de beperkte behandeling van de (civiele) vordering in de strafprocedure en gegeven de complexiteit van de civiele component van onderhavige strafzaak ligt het zelfs voor de hand dat de benadeelde partij zich in casu niet heeft beperkt tot voeging in de strafprocedure. De vordering van de benadeelde partij heeft in een zaak als de onderhavige slechts een accessoir karakter. De benadeelde partij heeft dit, nu in de strafprocedure slechts een voorschot wordt gevorderd, ook niet miskend. Daarbij komt dat verdachte het door hem betaalde voorschot, voor zover nodig, op grond van het bepaalde in de polis van de motorrijtuigenverzekering ten laste van zijn verzekeraar kan brengen en dat dat wordt

verrekenend in de civiele hoofdzaak, hetgeen immers het meest in het oog springende kenmerk is van een voorschotbetaling. Het door de verdediging gevoerde verweer leidt derhalve niet tot niet-ontvankelijkheid van de benadeelde partij of afwijzing van de door de benadeelde partij ingediende vordering op grond van de gestelde vrees dat de benadeelde dit bedrag van €5000 mogelijk dubbel betaald zou krijgen. De raadsman ziet met dit verweer bovendien over het hoofd dat de "action directe", die de benadeelde aan de WAM ontleent op de verzekeraar, de aansprakelijkheid van verdachte als pleger van de onrechtmatige daad onverlet laat.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezenverklarde handelen van verdachte (kort gezegd: overtreding van artikel 6 WVV 1994) rechtstreeks schade heeft geleden. Verdachte is tot vergoeding van die schade gehouden zodat de vordering zal worden toegewezen.

[...]

103.

Rechtbank Amsterdam

6 mei 2011

LJN: BQ3601

Shockschade. Moord. Naast immateriële schade die de slachtoffers hebben opgelopen door de strafbare feiten die tegen hen gepleegd zijn, tevens drie maal toewijzing shockschade (€5.000) in verband met het doodschieten door verdachte van zijn zwager.

De rechtbank:

[Moord art. 289 Sr, zware mishandeling 302 Sr, poging zware mishandeling met voorbedachten rade art. 303 Sr, poging doodslag art. 285 Sr, ernstige bedreiging 285 Sr.]

[Verdachte heeft op klaarlichte dag op de openbare weg op zijn vrouw, neef en zwager geschoten. Zijn zwager is als gevolg hiervan overleden en zijn vrouw en neef zijn gewond geraakt. Ook heeft verdachte het wapen op zijn zus gericht.][...]

De vorderingen van de benadeelde partijen

Ten aanzien van de benadeelde partij [persoon 2].

De benadeelde partij [persoon 2] heeft twee vorderingen tot vergoeding van de geleden schade ingediend. In de eerste vordering vraagt [persoon 2] vergoeding van een bedrag van €130,- aan materiële schade en een bedrag van €1.250,- aan immateriële schade. De tweede vordering houdt vergoeding van €5.000,- aan immateriële schade in.

De officier van justitie heeft gevorderd dat de gehele vordering wordt toegewezen met toepassing van de schadevergoedingsmaatregel. De raadvrouw heeft zich ten aanzien van de vordering gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank.

Ten aanzien van de eerste vordering van [persoon 2] is uit het onderzoek ter terechtzitting gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het hiervoor bewezen geachte feit 3 rechtstreekse schade heeft geleden. De rechtbank schat de door de benadeelde partij [persoon 2] geleden materiële schade voorshands op €130,- en de geleden immateriële schade op €1.250,-.

Met betrekking tot de tweede vordering van [persoon 2] overweegt de rechtbank het volgende.

De rechtbank begrijpt dat die vordering, gelet op de door Slachtofferhulp in haar schade-onderbouwingsformulier opgestelde toelichting ziet op zogenoemde "shockschade". Shockschade heeft betrekking op de immateriële schade die ontstaat door het waarnemen van het bewezen verklaarde feit of door de directe confrontatie met de ernstige gevolgen ervan. Voor vergoeding van immateriële schade als hier gevorderd, is gelet op de jurisprudentie van de Hoge Raad vereist dat het bestaan van geestelijk letsel, waardoor iemand in zijn persoon is aangetast, in rechte kan worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Uit het dossier kan worden vastgesteld dat [persoon 2] haar ex-man [persoon 1] nadat hij was neergeschoten, op de grond heeft zien liggen in een plas bloed. [persoon 2] is dus direct geconfronteerd met de ernstige gevolgen van het onder 2 bewezen verklaarde feit. Verder blijkt uit de brief van de psycholoog H. Guzeler van I-psy d.d. 23 maart 2011 dat [persoon 2] als gevolg van de gebeurtenis

lijdt aan klachten die geheel passen bij het beeld van een posttraumatische stressstoornis. Nu een posttraumatische stressstoornis een in de psychiatrie erkend ziektebeeld is, is de rechtbank van oordeel dat de tweede vordering van [persoon 2] toewijsbaar is als vergoeding voor schade geleden als gevolg van het onder 2 bewezen geachte feit. De rechtbank schat deze immateriële schade voorshands op €5.000,-.

De vorderingen van [persoon 2] zullen voor een totaalbedrag van €130,- aan materiële en €6.250,- aan immateriële schade worden toegewezen, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf het moment van het ontstaan van de schade (pleegdatum) tot aan de dag van de algehele voldoening. Voorts zal verdachte worden veroordeeld in de kosten die de benadeelde partij heeft gemaakt en ten behoeve van deze uitspraak nog zal maken. In het belang van [persoon 2] voornoemd wordt, als extra waarborg voor betaling aan laatstgenoemde, de maatregel van 36f van het Wetboek van Strafrecht aan verdachte opgelegd.

Ten aanzien van de benadeelde partij [persoon 4].

De benadeelde partij [persoon 4] heeft twee vorderingen tot vergoeding van de geleden schade ingediend. In de eerste vordering vraagt [persoon 4] vergoeding van een bedrag van €745,- aan materiële schade en een bedrag van €6.000,- aan immateriële schade. De tweede vordering houdt een vordering tot vergoeding van €5.000,- aan immateriële schade in.
[...]

Uit het schade-onderbouwingsformulier blijkt dat [persoon 4] heeft gehoord dat verdachte op zijn vader schoot. Hij hoorde het wapen knallen, hoorde hoe een lichaam op de grond viel en hoorde vervolgens de stilte daarna. [persoon 4] heeft door hetgeen hij hoorde het onder 2 bewezen verklaarde feit waargenomen. Verder blijkt uit de brief van de psychiater D. Balraadjsing van Psychiatriepraktijk Amsterdam-West d.d. 16 april 2011 dat [persoon 4] lijdt aan een posttraumatische stressstoornis die direct veroorzaakt is door de gebeurtenis. Nu een posttraumatische stressstoornis een in de psychiatrie erkend ziektebeeld is, is de rechtbank van

oordeel dat de tweede vordering van [persoon 4] voor toewijzing in aanmerking komt als schade geleden ten gevolge van het onder 2 bewezen geachte feit. De rechtbank schat de immateriële schade voorshands op €5.000,-.

[...]

Ten aanzien van de benadeelde partij [persoon 3].

De benadeelde partij [persoon 3] heeft een vordering ingediend tot vergoeding van geleden immateriële schade voor een totaalbedrag van €5.750,- aan immateriële schade.

[...]

Uit het dossier blijkt dat [persoon 3] heeft gezien dat verdachte haar ex-man [persoon 1] heeft doodgeschoten. Zij heeft dus het onder 2 ten laste gelegde waargenomen. Verder blijkt uit de brief van de psychiater D. Balraadjsing van Psychiatriepraktijk Amsterdam-West d.d. 21 april 2011 dat [persoon 3] bij de psychiater onder behandeling was vanwege een stemmingsstoornis en dat haar ziektebeeld flink verergerd is door het optreden van een posttraumatische stressstoornis als gevolg van de tragische dood van haar echtgenoot. Nu een posttraumatische stressstoornis een in de psychiatrie erkend ziektebeeld is, is de rechtbank van oordeel dat de tweede vordering van [persoon 4] voor toewijzing in aanmerking komt als schade geleden ten gevolge van het onder 2 bewezen geachte feit. De rechtbank schat de immateriële schade voorshands op €5.000,-.

[...]

104.
Rechtbank Zutphen
10 mei 2011
LJN: BQ3973

1. Verweer dat immateriële schade niet medisch is onderbouwd wordt door Rb. gepasseerd.

2. Rechtstreekse schade. Kosten inschakelen van een advocaat voor het behouden van zijn volkstuin acht de rechtbank voor toewijzing vatbaar, nu deze kosten zijn gemaakt als gevolg van het lichamelijke ongemak dat benadeelde door toedoen van verdachte en zijn mededaders heeft opgelopen.

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

De rechtbank:

[Afpersing door meer personen gepleegd art. 317 Sr , poging diefstal met (bedreiging met) geweld art. 311 en 312 Sr.][...]

Vordering tot schadevergoeding

19. De benadeelde partij [slachtoffer B], wonende aan de [adres te plaats] (bankrekeningnummer: [nummer]) heeft zich met een vordering tot schadevergoeding ten bedrage van €1.582,50 (€82,50 kosten bril en €1.500,00 voor geleden immateriële schade) vermeerderd met de wettelijke rente, gevoegd in het strafproces ten aanzien van het onder 2 ten laste gelegde. Tevens wordt gevorderd de schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Ter terechtzitting is de vordering aangevuld met een bedrag van €476,00 voor de kosten die hij heeft moeten maken als gevolg van het inschakelen van een advocaat voor het behouden van zijn volkstuin.

20. De officier van justitie heeft geconcludeerd tot toewijzing van de vordering van de benadeelde partij tot het gevraagde bedrag, vermeerderd met de wettelijke rente en met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ex artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht.

21. Door en namens verdachte is ten aanzien van de vordering tot schadevergoeding naar voren gebracht dat het gevorderde bedrag voor geleden immateriële schade te hoog is, mede omdat van echte psychische schade niet is gebleken, althans medisch niet is onderbouwd. Voorts heeft de verdediging zich op het standpunt gesteld dat de door de benadeelde partij gevorderde kosten voor het inschakelen van een advocaat geen rechtstreeks gevolg is van het handelen van verdachte.

22. Naar het oordeel van de rechtbank is, op grond van de gebezigde bewijsmiddelen en hetgeen verder ter terechtzitting met betrekking tot de vordering is gebleken, komen vast te staan dat de benadeelde partij als gevolg van het onder 2 bewezenverklaarde handelen rechtstreeks schade heeft geleden.

De verzochte vergoeding van €82,50 voor de bril zal de rechtbank toewijzen. Ten aanzien van de immateriële schadevergoeding overweegt de rechtbank dat de benadeelde partij, een 80-jarige man, om

22.30 uur van zijn fiets is geslagen en dat gepoogd is hem te beroven. Verdachttes handelen heeft een grote impact op de benadeelde partij gehad. Het staat derhalve vast dat de benadeelde partij immateriële schade heeft geleden. De rechtbank acht een bedrag van €1.000,00 voor geleden immateriële schade redelijk en zal dit bedrag dan ook toewijzen.

Ook de door de benadeelde partij gevorderde kosten voor het inschakelen van een advocaat komt naar het oordeel van de rechtbank voor toewijzing in aanmerking. Volgens de toelichting van de benadeelde partij ter zitting heeft hij deze kosten moeten maken, nu hij - gelet op het door hem opgelopen lichamelijke ongemak door het handelen van verdachte - niet meer kon werken in zijn volkstuin en daarover met het bestuur van de volkstuinten een conflict kreeg. Hoewel de door de benadeelde partij gemaakte kosten in een verder verwijderd verband staan met betrekking hetgeen bewezen is verklaard, acht de rechtbank de kosten voor toewijzing vatbaar, nu deze kosten zijn gemaakt als gevolg van het lichamelijke ongemak dat hij door toedoen van verdachte en zijn mededaders heeft opgelopen.

De rechtbank zal - zoals gevorderd - de vergoeding vermeerderen met de wettelijke rente. Het bedrag van €1.082,50 zal worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf de datum van het schadeveroorzakende feit, te weten 28 april 2010.

Het bedrag van €476,00 zal worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 28 december 2010, te weten de datum van de factuur van de advocaat van de benadeelde partij.

Verdachte is voor de schade naar burgerlijk recht - hoofdelijk - aansprakelijk. De rechtbank zal de benadeelde partij voor het overige niet-ontvankelijk verklaren in haar vordering. De benadeelde partij kan dit deel van de vordering slechts aanbrenge bij de burgerlijke rechter.

105.

Rechtbank 's-Hertogenbosch

11 mei 2011

LJN: BQ4001

Shockschade. Confrontatie-eis. Het enkele te horen krijgen dat en hoe zijn moeder om het leven is gekomen, is niet toereikend voor shockschade.

Art. 6:106 lid 1 onder b BW.

De rechtbank:

[O.a. doodslag art. 287 Sr.][...]

De vordering van de benadeelde partij [benadeelde partij 3].

Door de wettelijke vertegenwoordiger van [benadeelde partij 3] is een vordering benadeelde partij ingediend bestaande uit een bedrag van €500,= aan geleden materiële schade en €15.000,= aan geleden immateriële schade.

Deze vordering is ter zitting toegelicht door de raadvrouw mr. G. de Jong.

[...]

Voorts is door de benadeelde partij gesteld dat de levensberoving van zijn moeder door verdachte bij hem heeft geleid tot immateriële schade, bestaande uit shockschade. De benadeelde partij heeft daartoe aangevoerd, dat hij weliswaar de levensberoving niet zelf heeft waargenomen, noch direct is geconfronteerd met zijn overleden moeder, maar volgens de benadeelde partij is er sprake van een zeer ernstige normschending en dienen er in dat geval minder strenge eisen te worden gesteld aan de rechtstreeksheid van de confrontatie.

De confrontatie in de onderhavige zaak bestond erin dat het slachtoffer niet verscheen op de verjaardag van de benadeelde en dat [benadeelde partij 3] de volgende dag via zijn vader vernam dat zijn moeder door zijn stiefvader om het leven was gebracht. Op andere wijze heeft hij vernomen dat zijn moeder met een hamer op het hoofd was geslagen. Voorts werd hij geconfronteerd met het feit dat door de explosie en brand het huis waarin hij met zijn moeder had gewoond en zijn spullen waren vernietigd.

Gesteld wordt dat door deze gebeurtenissen [benadeelde partij 3] forse posttraumatische stressklachten heeft opgelopen.

[...]

De vraag in deze zaak is of er sprake is van een directe confrontatie als bedoeld door de Hoge Raad in het arrest "Taxibus".

De confrontatie-eis brengt mee dat de benadeelde een shock moet hebben opgelopen, hetzij op het moment van het misdrijf, hetzij kort daarna als gevolg van het zien van de gevolgen van het misdrijf bij het slachtoffer.

Wanneer geen sprake is van het waarnemen van het ongeval zelf of een directe confrontatie met de ernstige gevolgen ervan, is er geen ruimte voor een schadevergoeding van shockschade. Dat betekent dat de nabestaande die geestelijk letsel lijdt nadat hij op de hoogte is gesteld van het overlijden van zijn dierbare geen recht heeft op vergoeding van shockschade. In het onderhavige geval heeft de benadeelde [benadeelde partij 3] weliswaar gehoord van de dood van zijn moeder en is hem ook verteld hoe zij om het leven is gekomen, maar heeft hij het stoffelijk overschot van zijn moeder niet gezien en zijn hem de gruwelijke details van het gebeuren bespaard. Hoe ingrijpend ook de gewelddadige dood van zijn moeder voor hem is, een vergoeding van shockschade komt hem onder deze omstandigheden niet toe.

De stelling van de raadvrouw, inhoudende dat bij een ernstiger normschending (een opzettelijke levensberoving) aan de confrontatie minder hoge eisen dienen te worden gesteld, is door de Hoge Raad verworpen in het arrest van 9 oktober 2009, LJN DI8583 (Wilde achtervolging). Volgens de Hoge Raad is voor vergoeding van shockschade alleen onder strikte voorwaarden plaats en daarmee strookt het niet het vereiste van de directe confrontatie terzijde te stellen of af te zwakken.

[...]

106.

Rechtbank Breda

13 mei 2011

LJN: BQ4613

De geleden schade is een rechtstreeks gevolg van de klap die het slachtoffer kreeg op zijn hoofd. Verdachte is vrijgesproken van dat feit. Nu verdachte voor de daad welke tot deze schade heeft geleid is vrijgesproken wijst de Rb. de vordering van de benadeelde partij af. (Gaat in tegen jurisprudentie van de Hoge Raad? Zie: HR 9 januari 2001, LJN: AA9368: vrijspraak leidt tot niet ontvankelijkheid.)

Art. 361 lid 2 Sv.

De rechtbank:

[Samenvatting: Zie kopje hierboven]

107.

Gerechtshof Leeuwarden

17 mei 2011

LJN: BQ5026

Eigen schuld. Het verweer "eigen schuld", stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte en dat deze is ontstaan gedurende de aanhouding van verdachte waarbij zij zich verzette, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht (vgl. hierboven nr. 97).

Art. 6:101 BW.

Het hof:

[Mishandeling art. 300 Sr.] [...]

Verdachte heeft zich op 8 oktober 2009 schuldig gemaakt aan mishandeling van een beveiligingsbeambte, aangever [benadeelde], door hem in zijn arm te bijten. Het betreft een forse beet door de trui van aangever heen waarbij zijn huid gepeneetreerd is.

Verdachte heeft door aldus te handelen de lichamelijke integriteit van aangever geschonden. Daar komt bij dat aangever in verband met gevaar voor mogelijke besmetting met (een) virus(sen) medische onderzoeken heeft moeten ondergaan en geruime tijd in onzekerheid heeft moeten leven in afwachting op de uitslagen hiervan. Dit betrof een onzekere periode voor zowel aangever als zijn levenspartner.

[...]

Vordering van de benadeelde partij [benadeeld]

[...]

Van de zijde van de verdediging is aangevoerd dat de vordering van de benadeelde partij gematigd dient te worden tot de helft van het gevorderde bedrag nu sprake is van eigen schuld omdat de aanhouding van verdachte onrechtmatig heeft plaatsgevonden en verdachte door toedoen van de beveiligingsbeambte ook zelf schade heeft geleden.

Het hof is van oordeel dat van een onrechtmatige aanhouding geen sprake is nu de door de raadvrouw daaraan ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet aannemelijk zijn geworden.

Het hof is voorts van oordeel dat de omstandigheid dat verdachte ook zelf schade heeft opgelopen door toedoen van aange-

ver niet zonder meer de conclusie rechtvaardigt de schadevergoedingsplicht van verdachte te verminderen. Het daartoe strekkend verweer van de raadvrouw stuit af op de vaststelling dat de bijdrage van de benadeelde partij aan het ontstaan van de schade uit het oogpunt van causaliteit in het niet valt bij die van de verdachte en deze ontstaan is gedurende de aanhouding van verdachte waarbij zij zich verzette, terwijl bovendien de schade door de verdachte opzettelijk is toegebracht. Voor enige vermindering van de schadevergoedingsplicht wegens 'eigen schuld' bestaat dan ook geen grond.

Nu de vordering voldoende is onderbouwd en de vordering het hof niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt, kan deze worden toegewezen tot een bedrag van €600,00.
[...]

108.

Rechtbank Utrecht

27 mei 2011

LJN: BQ8531

Oplegging (symbolische) schadevergoeding als bijzondere voorwaarde, omdat de vordering benadeelde partij niet ontvankelijk is.

Art. 14c lid 2 Sr.

De rechtbank:

[Diefstal met braak art. 311 Sr.] [...]

6.3 Het oordeel van de rechtbank

[...]

Daarnaast legt de rechtbank als bijzondere voorwaarde op dat verdachte het symbolische bedrag €50,- betaalt aan de benadeelde partij [benadeelde], nu deze niet-ontvankelijk is verklaard in haar vordering in het strafproces op grond van een formaliteit, te weten het niet invullen van een schadebedrag. Verdachte heeft zich ter zitting bereid verklaard dit bedrag aan benadeelde te betalen.

[...]

109.

Rechtbank Utrecht

27 mei 2011

LJN: BQ8982

Draagkrachtverweer. Eventuele financiële onmacht van een schadeplichtige levert in beginsel geen reden op een vordering tot vergoeding van de schade af te wijzen,

zeker in het geval de schade door een opzettelict is toebracht.

Art. 6:109 BW en Art. 36f Sr.

De rechtbank:

[Mishandeling art. 300 Sr, ernstige bedreiging art.285 Sr, Opzettelijke vrijheidsberoving art. 282 Sr, opzettelijke vernieling art. 350 Sr.][...]

9 Benadeelde partijen

Het standpunt van de officier van justitie Ten aanzien van de door de benadeelde partij [slachtoffer] ingediende vordering tot schadevergoeding concludeert de officier van justitie de vordering tot materiële en immateriële schade geheel toe te wijzen met oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

Het standpunt van de verdediging

De verdediging geeft aan dat verdachte de materiële schade wil betalen, maar het immateriële deel niet wenst te betalen en niet kan betalen, gelet op de schulden van verdachte.

De rechtbank is van oordeel dat de benadeelde partij haar schade, zowel op materieel als immaterieel gebied voldoende heeft onderbouwd. Eventuele financiële onmacht van een schadeplichtige levert in beginsel geen reden op een vordering tot vergoeding van de schade af te wijzen, zeker in het geval de schade door een opzettelict is toebracht. De rechtbank wijst de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer] dan ook geheel toe en veroordeelt de verdachte tot betaling aan de benadeelde partij [slachtoffer] van €725,00 ter zake van materiële en immateriële schade en legt aan verdachte de verplichting op, aan de Staat, ten behoeve van het slachtoffer [slachtoffer] €725,00 te betalen, bij niet betaling te vervangen door 14 dagen hechtenis, met dien verstande dat toepassing van de vervangende hechtenis de betalingsverplichting niet opheft.
[...]

110.

Gerechtshof Leeuwarden

30 mei 2011

LJN: BQ6588 (ook LJN: BQ6505)

Rechtstreekse schade. Kosten bedrijfsrecherche en personeelskosten om het strafbare feit aan het licht te brengen worden door het hof toegewezen.

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

Het hof:

[Gekwalificeerde diefstal met valse sleutel art. 311 Sr.][...]

Vordering van de benadeelde partij [benadeelde]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €16.348,67. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €8.207,25. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd voor het bedrag van haar oorspronkelijke vordering.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is het hof voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het primair bewezenverklarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden tot na te melden bedrag.

Met betrekking tot de verschillende schadeposten stelt het hof het navolgende vast.

Vervangen sloten

[...]

Diefstal geld cliënten

[...]

Onderzoek bedrijfsrecherche

De benadeelde partij zag zich genoodzaakt de bedrijfsrecherche in te schakelen, nu de bij de bewoners en het personeel ontstane onrust zo snel mogelijk weggenomen diende te worden en de prioriteit van de politie niet bij deze zaak lag. Het hof acht, anders dan de raadsman, zowel het maken van de kosten als de omvang ervan redelijk en zal deze post toewijzen. Dit, met dien verstande dat - conform het oordeel van de rechtbank - de crediteurskosten niet bij de factuur van Hoffmann Bedrijfsrecherche moeten worden opgeteld, zoals in de vordering is gedaan, maar moeten worden afgetrokken. Na aftrek bedraagt deze schadepost €8.082,25.

Aanschaf nieuwe geldkistjes

[...]

Personeelskosten

De benadeelde partij vordert een bedrag van €2.232,02 aan personeelskosten. De-

ze kosten omvatten de werkuren van 20 medewerkers in verband met de interviews met de bedrijfsrecherche (€288,40), de extra inzet van het unithoofd (€728,64), de kerncoördinator (€254,74) en de facilitaire dienst (€612,24) en een (re-tour)kilometervergoeding van het personeel om naar de hiervoor genoemde interviews te komen (€348,-). Het hof acht zowel het maken als de hoogte van deze kosten redelijk en zal deze post volledig toewijzen.

[...]

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

111.

Rechtbank Utrecht

16 mei 2011

LJN: BR1379

Geweld in de relationele sfeer. OvJ vorderde contactverbod met onder meer de verplichting om niet te reageren indien het slachtoffer contact met verdachte opneemt. Niet zo toegewezen.

Rb. legt contact- straatverbod op door wijziging bijzondere voorwaarde van eerdere vonnis.

Art. 14f Sr.

De rechtbank:

[Mishandeling art. 300 Sr, opzettelijke vernieling art. 350 Sr.] [...]

6 De strafoplegging

6.1 De vordering van de officier van justitie

De officier van justitie heeft op grond van hetgeen zij bewezen heeft geacht gevorderd aan verdachte op te leggen 150 dagen gevangenisstraf waarvan 49 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren met de volgende bijzondere voorwaarden:

- een contactverbod met mevrouw [slachtoffer]. Dit verbod bestaat uit een verbod om mevrouw [slachtoffer] actief te benaderen en de verplichting om niet te reageren indien mevrouw [slachtoffer] contact met verdachte opneemt;
- een straatverbod voor de [adres] te [woonplaats], de straat waar mevrouw [slachtoffer] woonachtig is;
- reclasseringstoezicht.

[...]

Verdachte heeft de broek van mevrouw [slachtoffer] uitgescheurd. Tevens heeft verdachte een telefoon uit de handen van mevrouw [slachtoffer] gerukt, met als gevolg dat er wondjes op haar handen zijn ontstaan. Verdachte heeft hierdoor inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van mevrouw [slachtoffer].

[...]

Bij de strafoplegging van verdachte heeft de rechtbank rekening gehouden met het grote aantal feiten waarvoor verdachte in het verleden is veroordeeld, die blijken uit de justitiële documentatie van verdachte van 17 maart 2011, waaronder ten minste drie mishandelingen en een veroordeling voor huiselijk geweld.

[...]

7 De vordering tot tenuitvoerlegging

Bij onherroepelijk geworden vonnis op 22 juli 2008 van de politierechter in deze rechtbank (parketnummer 16-601454-07) is de verdachte veroordeeld tot onder meer een gevangenisstraf voor de tijd van 8 maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van 3 jaren. Bij vonnis van 30 september 2009 is de proeftijd voor de duur van 1 jaar verlengd.

[...]

De rechtbank komt, gelet op hetgeen nu is bewezen verklaard, en de aanzienlijke duur van het voorarrest dat verdachte heeft ondergaan, tot het oordeel dat de vordering tot tenuitvoerlegging zal worden afgewezen.

Wel ziet de rechtbank aanleiding de bijzondere voorwaarden die aan de eerder opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf was verbonden, te wijzigen in de zin dat naast de reeds opgelegde bijzondere voorwaarden een straatverbod en een contactverbod worden opgenomen.

[...]

9. De beslissing

[...]

Vordering tenuitvoerlegging

wijst de vordering tot tenuitvoerlegging af, maar wijzigt de daaraan verbonden voorwaarden in die zin dat aan de bijzondere voorwaarden wordt toegevoegd dat de veroordeelde:

- gedurende de proeftijd wordt verboden om zich in de [adres] te [woonplaats] te bevinden en;

- geen contact mag hebben met mevrouw [slachtoffer], wonende aan de [adres], [woonplaats].
[...]

112.

Rechtbank 's-Gravenhage

25 mei 2011

LJN: BQ5990

Feitelijke aanranding van de eerbaarheid. Recidive. Officier vordert een algemeen contactverbod met jongens onder de 16 jaar, een gebiedsverbod ten aanzien van plaatsen waar over het algemeen veel jeugd aanwezig is en een verbod op het meenemen van jongens of meisjes tot 16 jaar naar de woning of kelder van verdachte of in de auto van verdachte. Niet zo toegewezen.

De Rb. legt op: een contactverbod met de slachtoffers en een gebiedsverbod ten aanzien van de skatebaan waar de slachtoffers zich blijkens het dossier regelmatig hebben opgehouden. Proeftijd drie jaar.

Art. 14c Sr.

De rechtbank:

[Feitelijke aanranding van de eerbaarheid art. 246 Sr, verleiding art. 248a Sr.] [Verdachte heeft ontucht gepleegd met twee jongens van 15 jaar. Hij deed het voorkomen of hij een zwarte pieten centrale had en onderwierp de jongens in dit kader aan een "liezenonderzoek". Van één van de slachtoffers beheerste verdachte de persoonlijke levenssfeer door hem van en naar school te brengen en door dagelijkse bestoking met sms'jes. Verdachte was al eerder voor hetzelfde veroordeeld in 2007, toen betrof het een Sinterklaascentrale: Rb.'s-Gravenhage 5 maart 2007, LJN: AZ9969.]

[...]

6. De straf

6.1 De vordering van de officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd dat verdachte ter zake van het hem bij dagvaarding 09/900931-10 onder 3 en 4 ten laste gelegde wordt vrijgesproken en dat verdachte ter zake van het hem bij dagvaarding 09/900931-10 onder 1 en 2 ten laste gelegde en het hem bij dagvaarding 09/655139-11 ten laste gelegde wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf voor

de duur van 18 maanden, met aftrek van de tijd in voorarrest doorgebracht, waarvan 9 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en als bijzondere voorwaarde een verplicht reclasseringscontact, een algemeen contactverbod met jongens onder de 16 jaar (waaronder ook begrepen ieder telefonisch contact en via social media), een gebiedsverbod ten aanzien van plaatsen waar over het algemeen veel jeugd aanwezig is en een verbod op het meenemen van jongens of meisjes tot 16 jaar naar de woning of kelder van verdachte of in de auto van verdachte.

[...]

6.3 Het oordeel van de rechtbank

[...]

Gelet op het feit dat een behandeling en een proeftijd na de vorige veroordeling van verdachte niet hebben kunnen voorkomen dat verdachte opnieuw de fout in is gegaan, is de rechtbank zeker niet gerust op de toekomst.

Gelet op de ernst van de feiten en de documentatie van verdachte is een forse onvoorwaardelijke gevangenisstraf passend en geboden. De rechtbank zal overgaan tot het opleggen van een zwaardere gevangenisstraf dan door de officier van justitie gevorderd. Anders dan de officier van justitie, heeft de rechtbank de vorige veroordeling en het feit dat verdachte ondanks een langdurige behandeling opnieuw dezelfde soort feiten heeft gepleegd zeer zwaar laten meewegen in de strafmaat.

De rechtbank zal een deel van deze gevangenisstraf voorwaardelijk opleggen teneinde verdachte er nogmaals van te trachten te weerhouden zich in de toekomst aan soortgelijke strafbare feiten schuldig te maken. Daarbij zal de rechtbank als bijzondere voorwaarden een verplicht reclasseringscontact opleggen, een contactverbod met de slachtoffers en een gebiedsverbod ten aanzien van de skatebaan waar de slachtoffers zich blijkens het dossier regelmatig hebben opgehouden. Ook ziet de rechtbank in het bovenstaande aanleiding een proeftijd voor de duur van 3 jaren op te leggen.

[...]

Tijdelijk huisverbod:

113.

Rechtbank Middelburg (sector civiel, voorzieningenrechter)

12 augustus 2010

LJN: BQ6285

Beroep ongegrond, maar toewijzing VoVo en opheffing huisverbod met onmiddellijke ingang. Gewijzigde omstandigheden: vrouw woont (tijdelijk) niet meer bij de man (verzoeker).

De voorzieningenrechter:

[VoVo en beroep tegen huisverbod][...]

3.6 Op grond van de stukken, waaronder het proces-verbaal van bevindingen van de hulpofficier van justitie van 6 augustus 2010, en hetgeen de man ter zitting daaromtrent heeft verklaard, is het de voorzieningenrechter duidelijk geworden dat er op 5 augustus 2010 sprake is geweest van een crisissituatie, waarin de aanwezigheid van de man in de woning een ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van zijn huisgenoten, in dit geval de vrouw en de zoon, opleverde. Gelet hierop moet worden geoordeeld dat verweerder ten tijde van het opleggen van het huisverbod in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen. Dit betekent dat het beroep ongegrond is.

3.7 De vraag die vervolgens ter beoordeling van de voorzieningenrechter voorligt is of de omstandigheden inmiddels zodanig zijn gewijzigd dat geen sprake meer is van een ernstig en onmiddellijk gevaar.

3.8 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het ernstige gevaar op grond waarvan het huisverbod is opgelegd niet langer aanwezig nu de vrouw, zo is ter zitting gebleken, vrijwillig haar intrek heeft genomen in het appartement te Antwerpen. Zij is daartoe overgegaan, zo blijkt uit de verklaring van de gemachtigde van de man en de inhoud van de overgelegde schriftelijke verklaring van de vrouw, omdat zij inziet dat de zoon dringend de zorg van de man behoeft en dat de woning te Terneuzen zich daar het beste voor leent. Verder is ter zitting duidelijk geworden dat de man en zijn zoon thans bij vrienden in Terneuzen verblijven. Dit betekent dat de woning waarop het besluit betrekking heeft op dit moment leeg staat. In die zin schiet het huisverbod zijn doel voorbij. Verder is

het ook de voorzieningenrechter duidelijk geworden dat de zoon dringend de zorg van zijn vader nodig heeft en dat het belang van de zoon er het meest mee gediend is als hij samen met zijn vader verblijft in de woning te Terneuzen. Ook neemt de voorzieningenrechter mee dat de man reeds onder behandeling is van een psychiater en er in die zin al wordt voorzien in hulpverlening aan de man. Voor zover het huisverbod ertoe strekt contact tussen de man en de vrouw te voorkomen, zal het opheffen van het huisverbod daar niet aan in de weg staan, nu de man ter zitting uitdrukkelijk heeft verklaard voorlopig geen contact met zijn vrouw te zullen opnemen. Op grond van het vorenstaande is de voorzieningenrechter dan ook van oordeel dat het huisverbod met onmiddellijke ingang kan worden opgeheven en het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden toegewezen.

3.9 Gelet op de omstandigheid dat partijen over en weer in het ongelijk zijn gesteld, is er geen aanleiding om een partij te veroordelen in de proceskosten.

[...]

114.

Rechtbank Amsterdam (sector civiel, voorzieningenrechter)

1 februari 2011

LJN: BQ3610

Onzorgvuldige voorbereiding: in de woning aanwezige moeder van de dochter niet gehoord. Onzorgvuldige belangenafweging: o.a. niet meegewogen dat de man de huurder is van de woning, dat de dochter langer dan door de man gewenst in de woning is gebleven en zich daar op ongepaste wijze heeft gedragen, en het feit dat de dochter zich in het verleden agressief tegen de man heeft opgesteld. Evenmin is meegewogen dat de dochter een woonplek bij haar moeder heeft. Beroep gegrond.

Art. 3:2 Awb en art. 3:4 Awb.

De voorzieningenrechter:

[VoVo en beroep tegen huisverbod. Geweld tussen man en dochter. Dochter is niet op de zitting verschenen.]

3.1 De feiten

[...]

De man en de dochter wonen gezamenlijk op het adres [adres] te [woonplaats] (hierna: de woning) en zijn daar beiden ingeschreven. Tevens is de moeder van de dochter, zijnde de ex-vriendin van de man, tijdelijk veelvuldig in de woning aanwezig. Op 23 januari 2011 heeft zich in de woning tussen de man en de dochter een geweldsincident voorgedaan in de huiselijke sfeer. De man heeft hierop de politie gealarmeerd. Vervolgens hebben de verbalisanten ter plaatse de dochter meegenomen voor verhoor ter zake van vernieling. Van dit verhoor is een proces-verbaal opgemaakt, dat door verweerder is overgelegd. Naar aanleiding van de verklaring van de dochter tijdens het verhoor en zichtbaar letsel dat bij de dochter is geconstateerd, is de man aangehouden ter zake van mishandeling. Hij is op 25 januari 2011 verhoord en enkele dagen in detentie gehouden. Van het verhoor is een proces-verbaal opgemaakt, dat verweerder heeft overgelegd.

De hulpofficier van justitie heeft met betrekking tot de situatie ter plaatse een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt, dat zich onder de gedingstukken bevindt. Hij heeft de situatie getoetst in het kader van een eventueel op te leggen huisverbod aan de hand van het daartoe door hem ingevulde Risicotaxatie-instrument Huiselijk Geweld (hierna: RiGH), dat bij het bestreden besluit is overgelegd. Hij is tot de conclusie gekomen dat er een ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van de dochter was, althans dat het vermoeden daartoe bestond.

[...]

3.2. De beoordeling

[...]

Niet is omstreden dat de dochter aanvankelijk voor de duur van zes maanden en bij goed gedrag in de woning van de man mocht verblijven omdat zij in [woonplaats] een studie aan de HES volgt. Voorts staat vast dat de man en de dochter steeds vaker ruzie met elkaar hadden over het gedrag van de dochter in de woning van de man. Over het incident dat zich op 23 januari 2011 heeft voorgedaan, heeft de dochter verklaard dat de man haar vol in het gezicht een klap heeft gegeven nadat zij had gevraagd waarom zij niet meer in huis mocht roken. Daarnaast heeft de dochter verklaard dat de man haar heeft geprobeerd te wurgen, Zij heeft hierdoor

letsel opgelopen. De man heeft daartegenover verklaard dat hij zijn dochter die dag erop wees dat de dag waarop de periode dat zij nog in de woning mocht roken – zoals een week eerder aangekondigd – was angebroken en dat zij vervolgens dreigde zijn laptop te vernielen en de man tegen zijn borst duwde waardoor hij op zijn rug ten val kwam op de bank. Volgens de verklaring van de man heeft de dochter hem vervolgens vastgepakt en heeft zij met haar knie op zijn borst gedrukt en met haar handen zijn overhemd strak om zijn nek getrokken, waardoor hij ademhalingsproblemen kreeg. Hierbij heeft de man opgemerkt dat de dochter vechtsportervaring heeft. Toen de man in paniek raakte heeft hij op allerlei manieren geprobeerd om zijn dochter van zich af te krijgen. Daarbij heeft de man zijn dochter bij haar nek en bij haar handen vastgepakt. Toen zij dreigde de hele woning te vernielen heeft de man 112 gebeld, aldus de man.

De rechter stelt vast dat de feitelijke toedracht niet duidelijk is geworden. Verweerder heeft er op grond van de verklaring en het letsel van de dochter voor gekozen om de man als gevaarzetter aan te merken. Niet is gebleken, dat verweerder daarbij in aanmerking heeft genomen dat de man heeft verklaard uit noodweer te handelen en dat de dochter juist de agressor was en dat het de man was die het alarmnummer van de politie had gebeld. Verweerder heeft nagelaten om de moeder van de dochter, die – naar niet is omstreden – in de woning aanwezig was ten tijde van het onderhavige incident, als getuige te horen om meer duidelijkheid te krijgen omtrent de ware toedracht.

In situaties als de onderhavige moet in beginsel ook ingrijpen mogelijk zijn, wanneer niet op eenvoudige wijze is vast te stellen welke partij het meest in aanmerking komt voor oplegging van een huisverbod. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is de rechter echter van oordeel dat verweerder op eenvoudige wijze meer inzicht had kunnen verkrijgen in de feitelijke situatie. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechter bij de voorbereiding van het bestreden besluit in strijd met artikel 3:2 van de Awb nagelaten om de nodige kennis te vergaren omtrent de relevante feiten en af te wegen belangen. Het bestreden besluit komt reeds hierom voor vernietiging in aanmerking.

Voorts overweegt de rechter – uitgaande van de aanname dat de aanwezigheid in de woning van zowel de man als de dochter voor de ander een onmiddellijk dreigend gevaar opleverde – ten aanzien van de door verweerder gemaakte belangenafweging het volgende.

Verweerder heeft in het kader van de belangenafweging opgemerkt – zakelijk weergegeven –, dat de situatie een huisverbod nodig maakte. Naar het oordeel van de rechter geeft deze opmerking echter geen blijk van afweging van belangen en heeft verweerder overigens nagelaten om aan het bestreden besluit een kenbare en evenwichtige belangenafweging ten grondslag te leggen. Zo is niet vermeld op welke wijze verweerder heeft rekening gehouden met het feit dat de man de huurder is van de woning, dat de dochter – naar niet is omstreden – langer dan door de man gewenst in de woning is gebleven en zich daar op ongepaste wijze heeft gedragen, en met het feit dat de dochter zich in het verleden agressief tegen de man heeft opgesteld. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de man in het verleden al eens hulp heeft gezocht, terwijl de dochter heeft geweigerd daaraan mee te werken. Evenmin is vermeld op welke wijze is rekening gehouden met het feit dat – naar niet is omstreden – de man door het huisverbod telkens op verschillende adressen bij vrienden onderdak moet zoeken en vanwege de ontstane stress niet in staat is te werken, terwijl de dochter een woonplek bij haar moeder in [woonplaats] heeft.

De rechter is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder in strijd met artikel 3:4, eerste lid, van de Awb niet alle bij het besluit betrokken belangen heeft afgewogen.

Voorts heeft verweerder de rechter er niet van overtuigd, dat de nadelige gevolgen van het bestreden besluit voor de man niet onevenredig zijn in verhouding tot het daarmee te dienen doel, te weten de veiligheid van de dochter. Daarbij acht de rechter, gelet op alle omstandigheden van dit geval, van belang dat dit doel op andere wijze had kunnen worden bereikt, nu voor de dochter woonruimte in [woonplaats] ter beschikking stond. Hiermee is het bestreden besluit eveneens in strijd met het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel.

Ook om deze redenen komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking.

Nu het bestreden besluit zal worden vernietigd is voor het treffen van een voorlopige voorziening geen grond.
[...]

115.
Rechtbank Roermond (sector civiel, enkelvoudig)

11 mei 2011

LJN: BQ5713

De HOvJ is in dit verband een adviseur in de zin van art. 3:9 Awb. Zijn RiHG en proces-verbaal liggen ten grondslag aan de beslissing. Verweerder heeft zich van zijn vergewisplicht gekweten. Art. 3:49 Awb bepaalt dat in dit geval naar het advies mag worden verwezen.

Art. 3:9 Awb en art. 3:49 Awb.

De rechtbank:

[Beroep tegen huisverbod][...]

2.3. Eiser heeft de rechtbank verzocht het beroep gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Eiser heeft daartoe aangevoerd dat de risicotaxatie slechts een middel is waarmee feiten en omstandigheden getoetst worden. Het is geen bewijs van deze feiten of omstandigheden. Zonder de onderliggende stukken waaruit deze feiten en omstandigheden zouden moeten blijken is het besluit tot het opleggen van het huisverbod gebrekkig omdat het onvoldoende gemotiveerd is. Daarvan is hier sprake.

In de risicotaxatie is vermeld dat eiser als verzetpleger bekend staat. Ervan uitgaande dat met verzetpleging bedoeld wordt het zich verzetten bij een aanhouding, is dat niet iets wat te maken heeft met huiselijk geweld, noch dat dit in de richting van huiselijk geweld zou kunnen wijzen. Verzet bij een aanhouding kan al bestaan als iemand zich in een andere richting beweegt dan de verbalisanten willen. Het enkel zich in een andere richting bewegen is niet als geweld te beschouwen. Zonder dat de politie bij de beoordeling van het huisverbod inzicht geeft in de aard van het verzet, is ten onrechte verzet als zijnde geweldpleging meegewogen. Verzetpleging is nog geen mishandeling. Bij de stukken zitten

geen verklaringen van aangeefster of van getuigen waaruit de aard en het verloop van het incident blijkt. Aangekruist is dat er sprake zou zijn geweest van: verbaal geweld, dreigen met fysiek geweld, dreigen met doden, vernederen of dwingen tegen de wil iets te doen, duwen, schoppen, stompen, haren trekken, geweld zonder aanleiding, dreiging van plotselinge uitbarstingen van geweld, zwaar fysiek geweld, zwaarte en frequentie van geweld is in de laatste jaren toegenomen, er zou sprake zijn van antecedenten met andere gezinsleden. Van dit alles is niets gebleken en andere gezinsleden zijn er niet. Uit de rapportage van de casemanager blijkt niets van al wat de hulpofficier heeft aangekruist op het risicotaxatieformulier.

Aangeefster heeft een rugzak met problemen die onderwerp van gesprek zijn bij een psychiater. Aangeefster zegt dat eiser goed voor haar zorgt en dat ze goed met elkaar kunnen praten als hij niet chagrijnig is. Af en toe kan eiser boos reageren als zij hem iets vraagt. Boos worden is nog geen huiselijk geweld en het valt ook op geen enkele wijze te kwalificeren in de categorieën die de hulpofficier heeft aangekruist.

De casemanager is er in ieder geval niet van overtuigd dat "het feit", wat dit dan ook moge zijn, daadwerkelijk gepleegd is. Eiser ontkent dat er iets zou zijn gebeurd. Hij geeft aan dat aangeefster de waarheid continu manipuleert en haar omgeving gebruikt om eiser de zwarte piet toe te schuiven.

Eiser heeft kosten moeten maken door verblijf elders. Aangeefster heeft zonder zijn toestemming geld van zijn bankrekening gehaald. Voor de schade die eiser geleden heeft is aangeefster (mede) verantwoordelijk.

2.4. Verweerder heeft ter onderbouwing van de rechtmatigheid van het besluit aangevoerd dat de hulpofficier van justitie de feiten en omstandigheden heeft gewogen met behulp van het 'Risicotaxatie-instrument Huiselijk Geweld' (hierna: RiHG) op basis van de binnen de politieorganisatie beschikbare informatie, te weten de processen-verbaal van aangifte, verhoor van getuigen en van bevindingen van letsel en een overzicht van antecedenten. Verweerder heeft op basis van voornoemde informatie besloten aan eiser een tijdelijk huisverbod op te leggen. Verweerder mag bij het nemen van het besluit

gebruik maken van politiegegevens over de betreffende persoon (artikel 16, lid 1, sub d Wet Politiegegevens), voor zover dat ook noodzakelijk is voor de beslissing om al dan niet een huisverbod op te leggen. Uit de informatie bij de politie is gebleken dat eiser bekend staat in de gevaarlijke klasse als zijnde verzetpleger/geweldpleger. De hulpofficier van justitie mag er op vertrouwen dat de verklaring van aangeefster op waarheid berust en dus meegenomen kan worden bij het invullen van het RiGH. De screening in het RiGH vindt niet alleen plaats op basis van de door aangeefster verstrekte informatie, maar ook op basis van de door drie getuigen verstrekte informatie en de reeds aanwezige informatie in het politie-systeem. Binnen één uur na melding van oplegging van een tijdelijk huisverbod wordt via het Steunpunt Huiselijk Geweld een casemanager ingeschakeld voor de directe opvang en hulpverlening. Verweerder heeft in dit kader een contract gesloten met de Rooyse Wissel. De casemanager heeft voor de acute hulpverlening binnen 24 uur alle hulpverleners betrokken voor zowel de uithuisgeplaatste als de achterblijver. De casemanager heeft binnen vier werkdagen na de melding contact met alle betrokken ketenpartners om de hulpverlening te coördineren en het behandelingsplan op elkaar af te stemmen. Gelet op deze opdracht, namelijk het bieden van zorg en hulp aan alle bij het tijdelijk huisverbod betrokken personen, is het logisch dat een casemanager een huiselijk geweld zaak anders benadert en tot andere bevindingen komt in zijn rapportage.

2.5. In beroep is aan de orde of het besluit van 9 november 2011 de toets in rechte kan doorstaan. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.6. Vooraleer over wordt gegaan tot een inhoudelijke beoordeling dient de rechtbank ambtshalve te beoordelen of eiser voldoende procesbelang heeft bij het ingestelde beroep, gelet op de omstandigheid dat het huisverbod op 19 november 2010 is beëindigd.

[rechtbank concludeert onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 juli 2010, LJN: BN1904 dat eiser belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep tegen het opgelegde huisverbod.]

2.10. De rechtbank overweegt voorts als volgt.

2.11. Ingevolge het bepaalde in artikel 3:9 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) dient een bestuursorgaan zich ervan te vergewissen, dat aan de conclusie(s) van een adviseur niet zodanige gebreken kleven, dat het besluit niet, althans niet zonder meer, op het desbetreffende advies mag worden gebaseerd.

2.12. Verder is ingevolge artikel 3:49 Awb bepaald dat ter motivering van een besluit of een onderdeel daarvan kan worden volstaan met een verwijzing naar een met het oog daarop uitgebracht advies, indien het advies zelf de motivering bevat en van het advies kennis is of wordt gegeven.

2.13. Het bestreden besluit is een administratieve maatregel om escalatie van huiselijk geweld te voorkomen.

De hulpofficier van justitie - in casu adviseur in de zin van artikel 3:9 van de Awb - heeft bij de beantwoording van de vragen in het rsico-taxatieformulier gebruik gemaakt van de binnen de politieorganisatie beschikbare informatie, bestaande uit de processen-verbaal van aangifte, verhoor getuigen en van bevindingen van letsel en een overzicht van antecedenten.

Daarnaast is de hulpofficier van justitie nagegaan ter zake van welke feiten eiser voorkomt in het politiesysteem. De hulpofficier van justitie heeft op basis van vernoemde gegevens vastgesteld dat eiser bekend staat in de gevaaren klasse als zijnde verzet/geweldpleger.

2.13. Aan het huisverbod van 9 november 2010 liggen ten grondslag het RiGH en een op ambtsead opgemaakt en ondertekend proces-verbaal van bevindingen van de hulpofficier van justitie van 9 november 2010. De hulpofficier van justitie heeft op basis van de hem beschikbare informatie binnen de politieorganisatie geconcludeerd dat het geweld toenam en er sprake is van ernstig gevaar voor herhaling. Vanaf 1997 zijn er diverse antecedenten van eiser op het gebied van bedreiging en mishandeling. Laatstvermelde bevindingen heeft de hulpofficier van justitie telefonisch meegedeeld en toegelicht aan verweerder. Op basis van het advies en de toelichting van de hulpofficier van justitie heeft verweerder het besluit genomen om eiser een

huisverbod op te leggen, zodat niet gesteld kan worden dat verweerder zich niet gekweten heeft van zijn vergewisplicht zoals bedoeld in artikel 3:9 van de Awb. Daarenboven heeft eiser geen aanknopingspunten verschaft, die grond opleveren voor verweerder om te twijfelen aan de juistheid van hetgeen in het RiHG en vornoemd proces-verbaal van bevindingen staat opgenomen. De feiten en omstandigheden zoals die uit het RiHG en het proces-verbaal naar voren komen, zijn feiten en omstandigheden in de zin van artikel 2, tweede lid, van het Besluit, gelezen in samenhang met de bijlage bij het Besluit, die de burgemeester bij zijn besluitvorming heeft mogen betrekken. Deze feiten en omstandigheden kunnen het besluit van 9 november 2010 dragen.

2.14. Het beroep is derhalve ongegrond.
[...]

116.

Raad van State (afdeling bestuursrechtspraak)

18 mei 2011

LJN: BQ4958

1. Waarnemingsregeling locoburgemeester van de Gemeentewet is van toepassing bij Wth (zie ook: ABRs 30 maart 2011, JBS 2011, nr. 64).

2. De schorsing van de voorlopige hechtenis van appellant door de rechter-commissaris onder oplegging van een huis- en contactverbod betekent niet dat de grondslag van het huisverbod is komen te vervallen. Het opleggen van een huisverbod betreft immers een bestuursrechtelijke maatregel die losstaat van de strafrechtelijke procedure en die ertoe strekt in de gegeven noodsituatie escalatie te voorkomen en hulp te bieden.

Art. 77 lid 1 Gemeentewet.

De afdeling bestuursrechtspraak:

[...]

2.3. [appellant] betwist dat de locoburgemeester bevoegd was de besluiten van 4 en 13 augustus 2010 te nemen. Hij voert aan dat de aan de burgemeester toegekende bevoegdheid tot het opleggen van het huisverbod en het verlengingsbesluit niet volgt uit de Gemeentewet, en dat artikel 77, eerste lid, van die wet hiertoe geen grondslag biedt. De waarnemingsregeling had apart geregeld moeten worden, zoals

in artikel 20 van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (hierna: Wet Bopz) en artikel 2, tweede lid, van de Wet op de strandvonderij (hierna: de Wods). [appellant] betoogt dat de waarnemingsregeling als neergelegd in artikel 77, eerste lid, van de Gemeentewet geen algemene toepassing heeft.

2.3.1. Uit artikel 77, eerste lid, van de Gemeentewet volgt dat bij verhindering of ontstentenis door de burgemeester zijn ambt wordt waargenomen door een door het college aan te wijzen wethouder. Deze waarnemingsregeling is blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wth (Kamerstukken I 2007/2008, 30 657, C, blz. 7) ook hier van toepassing. Uit de stukken blijkt dat het college op 15 juni 2010 een besluit heeft genomen tot vastlegging van de invulling van het locoburgemeesterschap in Amersfoort. Daarmee heeft het college voldaan aan de aanwijzing als bedoeld in artikel 77, eerste lid, van de Gemeentewet en was de locoburgemeester bevoegd om de besluiten van 4 en 13 augustus 2010 te nemen. Dat de wetgever in de Wth niet expliciet heeft bepaald dat in geval van verhindering of ontstentenis de waarnemingsregeling als neergelegd in artikel 77, eerste lid, van de Gemeentewet van toepassing is, zoals bijvoorbeeld wel is bepaald in artikel 2, tweede lid, van de Wods, doet gelet op het voorgaande daaraan niet af. Voorts verwijst [appellant] ten onrechte naar artikel 20 van de Wet Bopz, reeds omdat ingevolge artikel 20, eerste lid, aan de burgemeester een delegatiebevoegdheid is toegekend en geen waarnemingsregeling is opgenomen. Het betoog faalt.

2.4. Ten aanzien van het huisverbod betoogt [appellant] dat de voorzieningenrechter heeft miskend dat in het op 4 augustus 2010 opgemaakte rapport 'Situatie ter plaatse' (hierna: het rapport) ten onrechte staat vermeld dat hij zijn vriendin met de dood heeft bedreigd. Van geweld is niet gebleken, aldus [appellant]. Voorts is de lijst van incidenten niet geheel juist, nu daarin een mishandeling te Zeist op 4 augustus 2010 staat vermeld, terwijl [appellant] toen in verzekering was gesteld en zich in detentie bevond. Daarnaast heeft de voorzieningenrechter miskend dat het Risicotaxatie-instrument Huiselijk Geweld (hierna: het RiHG) slechts conclusies bevat, en geen feitelijke beschrijvingen. Ver-

der voert hij aan dat de rechter-commissaris zijn voorlopige hechtenis met ingang van 5 augustus 2010 heeft geschorst onder de voorwaarden dat hij geen contact mag hebben met de betrokkenen die staan vermeld in het huisverbod en dat hij zich ook niet in of nabij zijn eigen woning mag ophouden. Daarmee is volgens [appellant] volledig tegemoet gekomen aan een van de hoofdoelen van het huisverbod en is de aanleiding ervan, het voorkomen van recidive, komen te vervallen. Hoewel ook het aspect van hulpverlening één van de doelen is, kan het niet zo zijn dat een huisverbod is geïndiceerd wanneer daarmee slechts dit doel wordt nagestreefd, aldus [appellant].

Ten aanzien van het verlengingsbesluit betoogt [appellant] dat de burgemeester ten onrechte de veiligheid van de kinderen van belang heeft geacht. Hij voert hiertoe aan dat tot het verlengingsbesluit juist de stelling was dat sprake was van geweld tegen zijn vriendin.

2.4.1. Het betoog faalt. Het rapport is opgemaakt naar aanleiding van een melding op 2 augustus 2010 van de vriendin van [appellant] dat zij door hem werd bedreigd. Volgens dat rapport hoorden politieagenten bij aankomst aan de achterzijde van de woning glasgerinkel, zagen zij [appellant] slaande bewegingen maken naar het glas van de achterdeur en hoorden zij hem op agressieve en boze toon schreeuwen naar iemand in de woning. In die woning hielden of gilden verscheidene kinderen. Volgens het rapport bleek later dat [appellant] zijn vriendin met de dood had bedreigd. Tegen dit rapport heeft [appellant] geen gronden aangevoerd die aanleiding geven voor twijfel aan de juistheid van de inhoud daarvan. De burgemeester heeft het rapport naar het oordeel van de Afdeling in redelijkheid bij de besluitvorming die heeft geleid tot het huisverbod in aanmerking kunnen nemen.

Voor zover het betoog van [appellant] er toe strekt dat de conclusies in het RiHG niet zijn gebaseerd op feiten, volgt de Afdeling dat betoog niet. Nu [appellant] geen gronden heeft aangevoerd die aanleiding geven tot twijfel aan de juistheid van de in het RiHG genoemde feiten en omstandigheden, heeft de burgemeester ook het RiHG in aanmerking mogen nemen bij het opleggen van het huisverbod. De voorzieningenrechter heeft met juistheid geoordeeld dat de burgemeester zich bij de op-

legging van het huisverbod in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de aanwezigheid van [appellant] in de woning een ernstig vermoeden van gevaar voor diens huisgenoten opleverde.

Ten aanzien van de incidentenlijst overweegt de Afdeling dat, gelet op de hoeveelheid incidenten waarbij [appellant] is betrokken, de voorzieningenrechter deze terecht van belang heeft geacht.

Voorts betekent de schorsing van de voorlopige hechtenis van [appellant] door de rechter-commissaris onder oplegging van een huis- en contactverbod niet dat de grondslag van het huisverbod is komen te vervallen. Het opleggen van een huisverbod betreft immers een bestuursrechtelijke maatregel die losstaat van de strafrechtelijke procedure en die ertoe strekt in de gegeven noodsituatie escalatie te voorkomen en hulp te bieden. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat op het moment van de schorsing van de voorlopige hechtenis van [appellant] het hulpverleningstraject nog niet op gang was gekomen. Gelet op de feiten en omstandigheden in het rapport die de aanleiding vormden voor het huisverbod en het standpunt van de burgemeester in dit besluit dat met name voor de kinderen een time-out praktisch noodzakelijk is, moet worden vastgesteld dat de burgemeester, in weerwil van de stelling van [appellant], reeds bij de oplegging van het huisverbod het belang van de veiligheid van de kinderen heeft meegewogen.

Met de voorzieningenrechter is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van de bevoegdheid om het huisverbod op te leggen. De burgemeester heeft voorts in redelijkheid gebruik kunnen maken van de bevoegdheid het verlengingsbesluit te nemen.

2.5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

[...]

117.

Raad van State (afdeling bestuursrechtpraak)

25 mei 2011

LJN: BQ5936

1. De voor oplegging van een huisverbod vereiste spoed verzet zich er in de regel

tegen dat de betrokkene pas over het voornemen tot oplegging van een huisverbod wordt gehoord indien hij bijstand heeft gekregen van een raadsman.

2. Telefonische zienswijze kan als vorm van mondeling horen worden opgevat.

3. Beroep op art. 6 en art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt verworpen.

Art. 3:2 Awb, artt. 4:8 en 4:9 Awb, artt. 6 en 8 EVRM.

De afdeling bestuursrechtpraak:

[...]

2.3. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat zij niet op deugdelijke wijze in de gelegenheid is gesteld om voor het nemen van de besluiten van 22 en 31 augustus 2010 haar zienswijze naar voren te brengen. Wat het eerste besluit betreft, voert zij aan dat zij geestelijk en lichamelijk niet in staat was om zelfstandig haar zienswijze over het voornemen tot oplegging van een huisverbod te geven en dat haar pas achteraf is medegedeeld dat zij zich door een raadsman kon laten bijstaan. Wat het tweede besluit betreft, voert zij aan dat zij van tevoren slechts telefonisch is gehoord, hetgeen volgens haar geen toelaatbare wijze van het naar voren brengen van een zienswijze is, en dat zij toen evenmin in de gelegenheid is gesteld om zich door een raadsman te laten bijstaan.

2.3.1. In het door de hulpofficier van justitie op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van 22 augustus 2010 is vermeld dat [appellante] op de hoogte is gesteld van het voornemen tot oplegging van een huisverbod en dat zij vervolgens haar zienswijze daarover naar voren heeft gebracht. Weliswaar volgt uit het proces-verbaal niet dat zij daarbij werd bijgestaan door een raadsman, doch de rechtbank heeft daarin terecht geen grond gezien voor het oordeel dat zij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om voor het nemen van het besluit van 22 augustus 2010 haar zienswijze naar voren te brengen. De voor oplegging van een huisverbod vereiste spoed verzet zich er in de regel tegen dat de betrokkene pas over het voornemen tot oplegging van een huisverbod wordt gehoord indien hij bijstand heeft gekregen van een raadsman. Daarenboven biedt het proces-verbaal geen aanknopingspunten voor het oordeel dat [appellante] niet rede-

lijkerwijs in staat was om zelfstandig haar zienswijze over het voornemen tot oplegging van een huisverbod naar voren te brengen.

De rechtbank heeft ten aanzien van het besluit van 31 augustus 2010 evenzeer terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat [appellante] onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om vooraf haar zienswijze naar voren te brengen. Ingevolge artikel 4:9 van de Algemene wet bestuursrecht kan de betrokkene zijn zienswijze naar keuze schriftelijk of mondeling naar voren brengen. Zoals ook volgt uit de memorie van toelichting bij dat artikel (Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 101), kan horen langs telefonische weg worden opgevat als een vorm van mondeling horen. Uit het verslag van het telefonisch horen dat is opgesteld door de medewerker van de gemeente die het horen heeft verricht, volgt niet dat [appellante] om een andere wijze van horen heeft verzocht. Voorts heeft zij voldoende gelegenheid gehad om zich door een raadsman te laten bijstaan. Zo is [appellante] reeds in de bij het besluit van 22 augustus 2010 behorende toelichting erop gewezen dat zij zich door een raadsman kon laten bijstaan en zou volgens het proces-verbaal van 22 augustus 2010 na de oplegging van het huisverbod een voorgekeursadvocaat daarvan in kennis worden gesteld. Uit het verslag van het telefonisch horen volgt evenwel niet dat [appellante] te kennen heeft gegeven dat zij de hulp van een raadsman wenste in te roepen.

Het betoog faalt.

2.4. [appellante] betoogt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat de burgemeester in de in het besluit van 22 augustus 2010 bedoelde politiemutaties ten onrechte aanleiding heeft gezien om een huisverbod op te leggen. Zij voert daartoe aan dat deze mutaties niet recent zijn. Daarnaast voert zij aan dat ten onrechte is vermeld dat zij snijwonden heeft toegebracht aan [belanghebbende]. Zij wijst daarbij op hetgeen burens volgens het verslag van een wijkoverleg hebben verklaard. [appellante] betoogt tevens dat de rechtbank heeft miskend dat de burgemeester ten onrechte op grond van het advies van de casemanager van Hera heeft besloten tot verlenging van het huisverbod, aangezien dat advies verschillende onjuistheden bevat. Verder betoogt zij

dat de rechtbank onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de financiële problemen die zijn ontstaan doordat [belanghebbende] grote geldbedragen van hun gezamenlijke bankrekening heeft afgehaald tijdens haar gedwongen afwezigheid als gevolg van het verlengde huisverbod.

2.4.1. Volgens het proces-verbaal van 22 augustus 2010 is de procedure tot oplegging van een huisverbod gestart nadat de politie [appellante] en [belanghebbende] had aangehouden naar aanleiding van een melding van een mishandeling in voormelde woning. Zoals in het proces-verbaal is vermeld, was [belanghebbende] ten tijde van de aanvang van deze procedure reeds heengezonden, doch bevond [appellante] zich nog in het politiebureau. Gelet hierop, alsmede op het aantal van ongeveer 29 politiemutaties binnen een tijdsbestek van veertien maanden en op het feit dat de meeste mutaties ruzies tussen [appellante] en [belanghebbende] betreffen waarbij eerstgenoemde geweld heeft gebruikt, mocht de burgemeester zich op het standpunt stellen dat zich een zodanige escalatie van ruzies tussen [appellante] en [belanghebbende] dreigde voor te doen, dat de aanwezigheid van [appellante] in voormelde woning moest worden geacht ernstig en onmiddellijk gevaar op te leveren voor [belanghebbende]. Het door [appellante] overgelegde verslag van een wijkoverleg doet daar niet aan af, doch ondersteunt juist het standpunt van de burgemeester. Weliswaar is in dat verslag vermeld dat burens vermoeden dat [belanghebbende] zichzelf snijwonden heeft toegebracht. In het verslag is echter tevens vermeld dat twee tot drie keer per week ruzies tussen [appellante] en [belanghebbende] plaatsvonden, dat deze gepaard gingen met het gooien van meubilair en het uiten van bedreigingen en dat [appellante] degene was die steeds door de politie werd opgepakt. Voorts is vermeld dat [appellante] een ruit van de woning heeft ingeslagen toen zij na een aanhouding weer terugkwam maar niet door [belanghebbende] werd binnengelaten. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de burgemeester niet bevoegd was tot oplegging van een huisverbod.

De rechtbank heeft evenzeer terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat de burgemeester niet op grond van het ad-

vies van de casemanager van Hera tot verlenging van het huisverbod mocht besluiten. De door [appellante] gestelde onjuistheden in het advies betreffen ondergeschikte feitelijke punten en doen daarom niet af aan de conclusie van de casemanager dat onmiddellijk problemen zouden ontstaan, indien [appellante] en [belanghebbende] in elkaars buurt zouden zijn en dat het gevaar voor recidive zeer groot was.

De rechtbank heeft ten slotte in de gestelde financiële problemen als gevolg van het handelen van [belanghebbende] tijdens de gedwongen afwezigheid van [appellante] wegens het verlengde huisverbod, terecht geen grond gezien voor het oordeel dat voortdurend van het huisverbod niet langer gerechtvaardigd was. Zoals de rechtbank met juistheid heeft overwogen, brachten deze problemen niet met zich dat de dreiging van het gevaar, of het ernstige vermoeden daarvan, was geweken, doch gaven zij veeleer aanleiding voor een gevaar van escalatie indien [appellante] terug zou keren naar voormelde woning.

Het betoog faalt.

2.5. [appellante] betoogt verder dat de rechtbank heeft miskend dat het huisverbod inbreuk maakt op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 12 van de Grondwet en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Zij betoogt daarnaast dat het in artikel 6 van het EVRM neergelegde recht op een eerlijk proces is geschonden doordat de rechtbank zich heeft beperkt tot een afstandelijke beoordeling, alsmede doordat zij onvoldoende gelegenheid heeft gehad om zich door een raadsman te laten bijstaan.

2.5.1. Voor zover [appellante] betoogt dat het huisverbod in strijd is met de artikelen 10 en 12 van de Grondwet, wordt overwogen dat toetsing van de oplegging en verlenging van het huisverbod aan die artikelen neer zou komen op toetsing van de Wth aan de Grondwet. De Afdeling is daartoe niet bevoegd, nu in artikel 120 van de Grondwet is bepaald dat de rechter niet treedt in de beoordeling van de grondwettigheid van wetten en verdragen.

Wat de aangevoerde inbreuk op het in artikel 8 van het EVRM neergelegde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer betreft, wordt overwogen dat in gevolge het tweede lid van dat artikel inmengingen van enig openbaar gezag in de uitoefening van dat recht zijn toegestaan, voor zover deze bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn voor, onder meer, de voorkoming van strafbare feiten of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Gezien hetgeen hiervoor onder 2.4.1 is overwogen, mocht de burgemeester oplegging van een huisverbod en verlenging daarvan noodzakelijk achten om strafbare feiten in de vorm van huiselijk geweld te voorkomen en om de gezondheid en lichamelijke integriteit van [belanghebbende] te beschermen.

Wat de aangevoerde strijd met artikel 6 van het EVRM betreft, wordt allereerst overwogen dat de in de artikelen 2 en 9 van de Wth neergelegde bevoegdheid van de burgemeester tot oplegging, onderscheidenlijk verlenging van een huisverbod een discretionair karakter heeft, hetgeen met zich brengt dat de gebruikmaking van die bevoegdheid terughoudend door de rechter moet worden getoetst. De rechter dient evenwel vol te toetsen of het in artikel 2, eerste lid, van de Wth bedoelde gevaar dan wel de in artikel 9, eerste lid, van die wet bedoelde dreiging van het gevaar zich voordeed en of derhalve in het voorliggende geval een bevoegdheid tot oplegging, onderscheidenlijk verlenging van een huisverbod bestond. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de aldus door de rechter te verrichten toetsing van de oplegging of verlenging van een huisverbod in het algemeen niet voldoet aan de eisen van artikel 6 van het EVRM. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de rechtbank in dit geval de besluiten tot oplegging en verlenging van een huisverbod te terughoudend heeft getoetst.

Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat [appellante] in strijd met artikel 6 van het EVRM onvoldoende gelegenheid heeft gehad om zich door een raadsman te laten bijstaan. Daartoe wordt overwogen dat, daargelaten of genoemde verdragsbepaling in een geval als dit een recht op rechtsbijstand garandeert, [appellante] zowel in beroep als in hoger beroep is bijgestaan door een advocaat.

Het betoog faalt.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

[...]

De Nationale ombudsman:

118.

Nationale ombudsman

12 mei 2011

Rapport 2011/143

Politie breekt voordeur open in verband met overleden huurder in de woning van verzoeker. Verzoeker en politie niets te verwijten, maar de reparatiekosten behoren niet tot het normale maatschappelijke risico van verzoeker (HR 2 oktober 2009, LJN: BJ1708). Strijd met redelijkheidsvereiste nu schade niet is vergoed.

De Nationale ombudsman:

[Samenvatting:

Verzoeker woont in het buitenland en had zijn huis in Nederland ter beschikking gesteld aan een expat. Deze expat was enige tijd niet op haar werk verschenen en daarom hadden haar collega's de politie gebeld. De politie ging naar de woning waar verzoeker eigenaar van was en forceerde uiteindelijk de voordeur van de woning. In de woning lag de expat op de grond. Zij was vermoedelijk al een aantal dagen eerder overleden. Bij het forceren van de voordeur was deze deur beschadigd. Verzoeker had de schade aan de voordeur laten repareren en hij had de politie verzocht de kosten hiervan te vergoeden. De politie voldeed niet aan dit verzoek en vervolgens benaderde verzoeker de Nationale ombudsman.

Verzoeker klaagt erover dat de politie had geweigerd de kosten voor de reparatie van de voordeur te vergoeden.

Zowel verzoeker als de politie stelt dat de politie de voordeur terecht had geforceerd. Hier is de Nationale ombudsman dan ook van uitgegaan bij zijn beoordeling. De Nationale ombudsman overweegt dat zowel de politie als verzoeker niets te verwijten valt. Het ging om een situatie waarin een burger in nood leek te verkeren en hulp nodig leek te hebben. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman wijst de uitspraak van de Hoge Raad van 2 oktober 2009 (LJN: BJ1708) erop dat de reparatie-

kosten niet tot het normale maatschappelijke risico van verzoeker behoren. Mede gelet op de richting die deze uitspraak lijkt aan te geven en op de omstandigheid dat sprake is van een claim van geringe omvang, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie in strijd met het redelijkheidsvereiste had gehandeld door verzoekers claim af te wijzen.

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder in overweging om opnieuw te beslissen op de schadeclaim van verzoeker met inachtneming van hetgeen in dit rapport is overwogen.]

119.

Nationale ombudsman

16 mei 2011

Rapport 2011/146

Aangifte van ernstige mishandeling. Verzoeker geeft namen door van getuigen. Worden niet gehoord. Ook niet na interventies door NO. Klachten gegrond.

De Nationale ombudsman:

[Op 17 november 2009 deed verzoeker bij de politie Midden en West Brabant aangifte van zware mishandeling. Op 23 november 2009 gaf verzoeker de politie namen door van getuigen van het incident. Omdat hij in januari 2010 van de getuigen had vernomen dat deze nog niet waren benaderd, vroeg hij de politie naar de stand van zaken. Hij kreeg maar geen bericht van de politie. Uiteindelijk vroeg hij de Nationale ombudsman om te bemiddelen. Ondanks diverse pogingen van de klachtencoördinator van de politie en de Nationale ombudsman had verzoeker een jaar later nog steeds geen definitieve uitkomst in de zaak, noch werd hij uit eigen beweging bericht over de stand van zaken. Ook werden toezeggingen door de politie om hem op de hoogte te houden niet nagekomen. De Nationale ombudsman besloot hierop tot een schriftelijk onderzoek.]

[...]

Verzoeker klaagt over de wijze waarop de politie Midden en West Brabant zijn aangifte van 17 november 2009 heeft behandeld. Met name klaagt verzoeker erover dat de politie:

hem niet uit eigen beweging op de hoogte heeft gehouden over de stand van zaken in zijn aangifte;

daarbij toezeggingen heeft gedaan om hem te informeren maar deze niet is nagekomen.

Ten aanzien van de informatieverstrekking en de toezeggingen

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit houdt onder meer in dat, indien de behandeling van een aangifte vertraging oploopt, de politie dit aan de burger meedeelt en dat zij toezeggingen over de informatieverstrekking nakomt.

De Nationale ombudsman concludeert dat de politie heeft gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatie-verstrekking. Wanneer de behandeling van een zaak (bijvoorbeeld een aangifte of een klacht) vertraging oploopt, is het des te meer van belang dat hierover goede communicatie plaatsvindt; dat de burger van de (reden) van vertraging op de hoogte wordt gesteld en dat toezeggingen om de burger op de hoogte te houden worden nagekomen. Daarom beveelt de Nationale ombudsman aan: pleeg een telefoontje! Informeer de burger! En probeer afspraken zoveel mogelijk na te komen.

Vaststaat dat de politie heeft verzuimd om uit eigen beweging verzoeker op de hoogte te stellen van de voortgang in het onderzoek. Naar aanleiding van verzoekers klacht bij de Nationale ombudsman, hebben de klachtencoördinator en de No-medewerker ten minste vier keer contact gehad over de zaak. De klachtencoördinator zei hierbij toe dat hij de zaak zou oppakken om de zaak te bespoedigen en dat de behandelend wijkagent W. contact met verzoeker hierover zou opnemen. Verzoeker mocht er daarom steeds vanuit gaan dat hij op de hoogte zou worden gehouden. In plaats daarvan heeft verzoeker steeds weer aan de bel moeten trekken omdat dit niet gebeurde.

Nadat verzoeker zijn klacht over de gang van zaken bij de Nationale ombudsman indiende, veranderde dit de situatie voor verzoeker niet. In deze zaak is duidelijk geworden dat de goedbedoelde pogingen van de No-medewerker en de klachtencoördinator helaas niet hebben geleid tot een snel en oplossingsgericht resultaat. De Nationale ombudsman heeft begrepen

dat dit ook bij de klachtencoördinator heeft geleid tot enorme teleurstelling, nu zijn acties niet hebben geresulteerd in een behoorlijke klachtafhandeling en een tevreden burger. In die zin heeft de behandeling van deze klacht door middel van de interventie, - de oplossingsgerichte methode - niet opgeleverd wat werd verwacht. De Nationale ombudsman benadrukt daarom dat het voor een goede werking van klachtbehandeling noodzakelijk is dat niet slechts de klachtbehandelaars maar ook de organisatie het belang van die klachtbehandeling voorstaat. Het lijkt erop dat dit laatste in deze situatie ontbrak. Het heeft uiteindelijk geleid tot een schriftelijk onderzoek naar de klacht. Met verzoeker kan de Nationale ombudsman zich niet aan de indruk onttrekken dat tot frustratie van de klachtencoördinator de politie geen verantwoordelijkheid heeft willen nemen voor een alsnog snelle afhandeling van de aangifte. Het is onjuist als de politie bij een ernstig feit pas actie gaat ondernemen na herhaaldelijk aandringen van een burger, de klachtencoördinator en de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman ziet gelet hierop aanleiding tot het doen van een aanbeveling (zie Aanbeveling)

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de behandeling van de aangifte

De Nationale ombudsman acht het van belang om ook een oordeel te geven over de omstandigheid dat het onderzoek na de aangifte van zware mishandeling zo lang is blijven liggen.

Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat overheidsinstanties slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer met zich mee dat onderzoek naar een strafbaar feit gedegen en voortvarend wordt uitgevoerd, zodat alle relevante informatie wordt verworven. In dit verband zijn onder meer twee criteria van belang; de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak. De Aanwijzing voor de opsporing (verder: de Aanwijzing, zie Achtergrond, onder 1.) geeft de politie een kader voor de reactie op gepleegde strafbare feiten.

In gevallen waarbij de dader(s) nog niet bekend is/zijn en het een ingrijpend straf-

baar feit betreft mag ingevolge de Aanwijzing van de politie meer worden verwacht dan alleen een optreden als er onmiddellijk een spoor naar de dader bekend is. In zo'n geval dient er gericht en meer dan oppervlakkig te worden gezocht naar aanknopingspunten voor een succesvolle opsporing en vervolging. Voor het antwoord op de vraag of sprake is van een ingrijpend strafbaar feit dient in eerste instantie te worden gekeken naar de omvang van de aantasting van de belangen of het welzijn van individuen of van de samenleving als geheel. Een van de beoordelingscriteria hierbij is de mate waarin de lichamelijk integriteit is aangetast. Indien iemand is overleden, verkracht, of er is letsel toegebracht waarbij specialistische medische hulp moet worden ingeroepen, zal dit ertoe moeten leiden dat eerder zal worden overgegaan tot een meer (diepgravend) onderzoek (zie Achtergrond, onder 1.)

De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat de politie in deze zaak voortvarender had moeten optreden. Het ging om een aangifte van zware mishandeling, waarbij verzoeker zodanige klappen kreeg dat een ambulance werd ingeroepen. De politie heeft na aangifte van verzoeker in november 2009 niet direct actie ondernomen. Verzoeker had enkele dagen na zijn aangifte namen doorgegeven van getuigen. Toen hij van hen had vernomen dat zij nog niet waren gehoord, vroeg hij de politie in januari 2010 waarom dit nog niet gebeurd was. Vervolgens is de zaak blijven liggen. Uit de informatie van de politie blijkt niet van een hele duidelijke oorzaak van de vertraging, anders dan dat er problemen waren om de getuigen te horen. Verder lijkt de oorzaak te liggen in het niet oppakken van de zaak, een (tijdelijke) overplaatsing van de behandelende wijkagent en wellicht zoals verzoeker aangeeft, geen directe sturing vanuit de leiding op de zaak ondanks dat via de klachtbehandeling was ingezet op een vlotte afhandeling. Gelet op de ernst van het feit (zware mishandeling) had van de politie verwacht mogen worden dat men het belang van het (snel) horen van de getuigen had ingezien en dat men om die reden onmiddellijk tot het opsporingsonderzoek overging. Dat de getuigen bijna een jaar later nog gehoord zijn maar dat dit niet heeft geleid tot een verdachte, doet hieraan niet af. De mededeling van chef S. dat " het onnodig lang du-

ren van de zaak mogelijk ten koste is gegaan van de kwaliteit van het onderzoek" bevestigt volgens de Nationale ombudsman dat het nalaten snel onderzoek te doen mogelijk gevolgen heeft gehad voor de afhandeling van de aangifte. Al met al heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

De klacht over de wijze van behandeling van een aangifte door het regionale politiekorps Midden en West Brabant is gegrond:

ten aanzien van de informatieverstrekking en het niet nakomen van toezeggingen wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
ten aanzien van de voortgang van het opsporingsonderzoek wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De Nationale ombudsman beveelt de korpsbeheerder van de regiopolitie Midden en West Brabant aan om deze zaak intern ter lering voor te leggen en maatregelen te treffen om een goede en efficiënte klachtbehandeling te waarborgen.[...]

Overige onderwerpen:

120.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch (raadkamer)

3 mei 2011

LJN: BQ3626

Beklag. Beklaagde (=advocaat) heeft klager (=rechercheur) beledigd door hem tijdens een getuigenverhoor bij de rechter-commissaris "sukkel" te noemen. Hof beveelt de vervolging. Over een verweer ex art. 266 lid 2 Sr (functioneel schelden) moet de strafrechter zich buigen.

Art. 12 Sv, art. 266 lid 2 Sr.

Het hof:

[...]

De beoordeling.

Klager is werkzaam als financieel rechercheur bij Bureau Financiële Recherche van regiopolitie [standplaats] en werd op 24 november 2009 als getuige gehoord bij

de rechter-commissaris in het bijzijn van een aantal advocaten, waaronder ook beklagde. Klager stelt dat tijdens het verhoor een indringende en heftige discussie ontstond met onder andere beklagde, waarbij beklagde klager een 'sukkel' zou hebben genoemd. Klager heeft vervolgens aangifte gedaan wegens belediging bij de bij het verhoor aanwezige officier van justitie.

De rechter-commissaris heeft in het proces-verbaal van het getuigenverhoor de volgende opmerking opgenomen: "Tijdens deze indringende en heftige discussie heeft mr. [beklaagde] tegen de getuige gezegd: "sukkel". De getuige heeft aangegeven hier aangifte van te doen." De rechter-commissaris heeft vervolgens tegen mr. [beklaagde] gezegd dat hij over de grens is gegaan. Mr. [beklaagde] heeft daarop uit eigen beweging de verhoorzaal verlaten."

Beklaagde heeft in raadkamer van het hof, bij monde van zijn advocaat, verklaard dat sprake is geweest van een functionele belediging, zoals bedoeld in artikel 266 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht.

Het hof acht, gelet op de zich in het dossier bevindende aanwijzingen, termen aanwezig om het beklag gegrond te verklaren en de vervolging van beklagde te bevelen ter zake van belediging.

Voor zover beklagde zich beroept op de rechtvaardigingsgrond van artikel 266 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht is het hof van oordeel dat het aan de strafrechter in die zaak is om over dit verweer een oordeel te vellen, nu niet op voorhand duidelijk is dat deze rechtvaardigingsgrond van toepassing is.

De beslissing.

Het hof verklaart het beklag gegrond en beveelt de vervolging van beklagde ter zake van het feit waarop het beklag betrekking heeft.

[...]

121.

Rechtbank 's-Hertogenbosch

16 mei 2011

LJN: BQ4645

Verzuim oproepen slachtoffers/benadeelden. Slachtoffers evenmin

gehoord over aangifte. Splitsing en heropening onderzoek.

Art. 51a lid 1 Sv en art. 167a Sv.

De rechtbank:

[Kinderporno art. 240b Sr en grooming art. 248e Sr.][...]

Splitsing feit 4 [= poging grooming] op de dagvaarding en heropening van het onderzoek.

Bij de beraadslaging in raadkamer is de rechtbank tot de navolgende beoordeling gekomen.

De rechtbank beveelt, gehoord verdachte en diens raadvrouw en de officier van justitie, de splitsing van feit 4 van de tenlastelegging daar de (verdere) voeging niet in het belang van het onderzoek is. De rechtbank overweegt daartoe als volgt. Ter terechtzitting van 2 mei 2011 heeft het openbaar ministerie het vierde feit aan de tenlastelegging toegevoegd. De officier van justitie heeft evenwel verzuimd de slachtoffers/benadeelden van dat tenlastegelegde feit voor de zitting op te roepen.

Onder meer op grond van de recentelijk in werking getreden 'Wet versterking van de positie van het slachtoffer in het strafproces' behoort een slachtoffer door de officier van justitie te worden geïnformeerd over de voortgang van de strafprocedure en de mogelijkheid tot voeging in de strafzaak als benadeelde partij.

Uit de stukken is voorts niet gebleken dat is voldaan aan het bepaalde bij artikel 167a Sv dat het openbaar ministerie een minderjarig slachtoffer in de gelegenheid moet stellen zijn mening over het gepleegde feit kenbaar te maken.

Nu aan de hoorplicht en de informatieplicht jegens de beide slachtoffers ([slachtoffer 3] en [slachtoffer 4]) niet is voldaan zal de rechtbank in het belang van het onderzoek de splitsing van feit 4 van de tenlastelegging bevelen, het onderzoek met betrekking tot dit feit heropenen en de behandeling ter zake dit feit aanhouden teneinde de officier van justitie in de gelegenheid te stellen voormelde verzuimen te herstellen.

[...]

De uitspraak

[...]

T.a.v. feit 4:

Heropent het onderzoek ten aanzien van de afgesplitste zaak onder feit 4 op de ten-lastelegging.

Schorst het onderzoek ter terechtzitting in het belang daarvan voor onbepaalde tijd (bij voorkeur tot een zitting onder voorzitterschap van mr. P.J.H. van Dellen) ten-einde:

- de officier van justitie in de gelegenheid te stellen de slachtoffers [slachtoffer 3] en [slachtoffer 4] alsnog door de politie te doen horen teneinde hen in de gelegenheid te stellen hun mening over het gepleegde feit kenbaar te maken.

- de ouders van de minderjarige slachtoffers een voegingsformulier toe te zenden en hen te informeren omtrent de datum en de tijd van de zitting

Stelt met dat doel de – voor zover van belang zijnde- stukken in handen van de officier van justitie.

Beveelt de oproeping van verdachte tegen de nog nader te bepalen terechtzitting en de kennisgeving daarvan aan de raads-vrouwe van verdachte.

Beveelt de kennisgeving van het tijdstip van de nog nader te bepalen terechtzitting aan de slachtoffers/benadeelden.

[...]

122.

Rechtbank Almelo (sector civiel, voorzieningenrechter)

25 mei 2011

LJN: BQ7164

Belaging. Eisers hebben onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat gedaagde inbreuk heeft gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer, laat staan op dusdanig ontoelaatbare wijze, dat het opleggen van een contact- en straatverbod is gerechtvaardigd.

De voorzieningenrechter:

[...]

1.1 In deze zaak staat het navolgende vast.

1.2 [eiser 1] is gehuwd geweest met [X]. Zij zijn op 26 april 2011 gescheiden. [X] heeft gedurende dit huwelijk twee zonen van [eiser 1] geadopteerd, onder wie [gedaagde]. Inmiddels heeft [eiser 1] een relatie met [eiser 2].

1.3 Eisers zijn woonachtig in [plaats] [gedaagde] is thans woonachtig bij zijn vader in [plaats]

1.4 [eiser 2] heeft op 5 maart 2011 aangifte gedaan van brandstichting aan zijn auto. Blijkens de aangifte vermoedde [eiser 2] dat een buurman, met wie hij veel ongenigheid heeft, de dader zou zijn.

1.5 [eiser 1] heeft op 12 april 2011 aangifte gedaan van vernieling en opzettelijke brandstichting. Deze aangifte is gericht tegen [gedaagde].

1.6 [eiser 1] heeft op 19 april 2011 aangifte gedaan van vernieling. Deze aangifte is eveneens gericht tegen [gedaagde].

1.7 [gedaagde] is op 20 april 2011 verhoord door de politie. [gedaagde] heeft bij brieven van 14 mei 2011 van de Officier van Justitie vernomen dat niet tot vervolging zal worden overgegaan.

Standpunt eisers

2.1 Eisers vorderen - kort samengevat - een straat- en contactverbod voor de duur van drie jaar, op straffe van verbeurte van een dwangsom van €500,- voor iedere overtreding en met machtiging van eisers om ten behoeve van de uitvoering van het te wijzen vonnis de hulp van de sterke arm in te roepen en met veroordeling van [gedaagde] in de kosten van deze procedure.

2.2 Eisers stellen daartoe dat zij sinds januari 2011 op diverse wijzen worden belaagd door [gedaagde], welke belaging ieder op zich onrechtmatig is jegens eisers. [gedaagde] benadert eisers veelal agressief, aldus eisers. Eisers stellen meer in het bijzonder dat [gedaagde] eisers onrechtmatig bejegent op de navolgende wijzen:

- [gedaagde] belt eisers wel veertig keer per dag;

- [gedaagde] heeft de auto van [eiser 2] in brand gestoken;

- [gedaagde] heeft een ruit van de woning van eisers ingegooid;

- [gedaagde] heeft de voordeur van de woning van eisers laten ontploffen;

- [gedaagde] stuurt mensen via sexsites naar de woning van eisers;

- [gedaagde] heeft de hyves van [eiser 2] gekraakt;

Gelet hierop stellen eisers spoedeisend belang bij het gevorderde straat- en contactverbod te hebben. [gedaagde] handelt voortdurend onrechtmatig jegens eisers door inbreuk te maken op hun lichamelijke integriteit en persoonlijke levenssfeer. Het

vorenstaande levert volgens eisers grote spanningen en angst bij eisers op en zij zijn bang dat [gedaagde] de gevolgen van zijn daden niet langer kan overzien.

Standpunt [gedaagde]

3.1 [gedaagde] verweert zich en concludeert tot afwijzing van de vorderingen. [gedaagde] stelt, kort samengevat, dat er geen rechtsgronden bestaan die tot toewijzing van het gevorderde kunnen leiden. De beschuldigingen die eisers aan het adres van [gedaagde] maken, worden alle met stelligheid door [gedaagde] ontkend. [gedaagde] is pas ten tijde van zijn verhoor door de politie van de vernielingen en brandstichtingen op de hoogte gebracht. De zaken zijn vervolgens geseponeerd en eisers stellen ook niet anders of méér dan dat zij vermoeden dat [gedaagde] de dader is. [gedaagde] stelt zelden of niet in [plaats] te komen, nu hij immers zelf woonachtig is te [plaats]. Hij is niet in staat om, zoals [eiser 1] stelt, met vlinderbommen te gooien nu hij door vuurwerk aanzienlijk letsel aan zijn linkerhand heeft opgelopen. Ten aanzien van de aantijgingen dat [gedaagde] wel veertig keer per dag zou bellen stelt [gedaagde] dat hij enkel op [...] 2011 meerdere malen heeft gebeld, meer specifiek veertien keer. [gedaagde] stelt dat hij die dag graag zijn moeder wilde spreken omdat zij die dag jarig was. Daarna heeft hij naar beste weten slechts nog eenmaal gebeld en dat was op [...] 2011.

De overwegingen van de voorzieningenrechter

Spoedeisend belang

4.1 Eisers hebben voldoende aannemelijk gemaakt spoedeisend belang te hebben bij het gevorderde. [gedaagde] heeft daar ook geen verweer tegen gevoerd, zodat de voorzieningenrechter over zal gaan tot de materiële beoordeling.

Straat- en contactverbod

4.2 De gevorderde verboden maken inbreuk op het fundamentele recht van [gedaagde] om zich vrijelijk te bewegen en te gedragen. Voor toewijzing van een dergelijke maatregel in kort geding moet in hoge mate aannemelijk zijn dat er feiten en omstandigheden zijn die een zodanige inbreuk op zijn rechten rechtvaardigen. Hierbij is een grote mate van zorgvuldigheid geboden.

4.3 Voorshands oordelend concludeert de voorzieningenrechter dat eisers onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat [gedaagde] inbreuk heeft gemaakt op hun persoonlijke levenssfeer, laat staan op dusdanig ontoelaatbare wijze, dat het opleggen van een contact- en straatverbod is gerechtvaardigd. Eisers hebben hun stellingen, tegenover de gemotiveerde betwisting daarvan door [gedaagde], onvoldoende onderbouwd. De enkele vermoedens van eisers dat [gedaagde] de dader van de gedane vernielingen en brandstichtingen zou zijn, rechtvaardigen niet de gevorderde verboden. Dit klemt te meer nu niet is gebleken van enige betrokkenheid van [gedaagde] bij de vernielingen en brandstichtingen. Evenmin is komen vast te staan dat [gedaagde] eisers dagelijks telefonisch lastig valt en dat hij de hyves account van [eiser 2] heeft gekraakt: iedere onderbouwing door stukken, zoals bijvoorbeeld een overzicht van het telefonisch verleden van eisers of een uitdraai van de hyvespagina van [eiser 2], ontbreekt. De slotsom dient dan ook te zijn dat de vorderingen van eisers dienen te worden afgewezen.

4.5 Ten slotte overweegt de voorzieningenrechter het volgende. [gedaagde] mag onderhavige beslissing niet opvatten als een vrijbrief om eisers tegen hun wil op te zoeken of anderszins tegen hun wil te benaderen. Het is voor alle partijen van belang dat er rust komt, waarna de verhoudingen zich mogelijkerwijze zullen normaliseren.

[...]

123.

Rechtbank Zutphen

31 mei 2011

LJN: BQ6627

Seksueel misbruik. Getuigenverhoor. De raadsman wil de begeleidster van het slachtoffer o.a. bevragen wat zij in verband met de aangifte met derden heeft besproken. Rb. wijst het verzoek van de verdediging toe om het slachtoffer en haar begeleidster als getuige te mogen horen.

De rechtbank:

[Tussenvonnissen in zaak waarbij blijkbaar een seksueel misbruik delict ten laste is gelegd] [...]

De onderzoeksvragen van de verdediging

Het horen van getuigen

Door de raadsman is verzocht om in het belang van de verdediging en van de waarheidsvinding als getuigen te horen:

- [slachtoffer], aangeefster, geboren op [1951 te plaats], wonende te [plaats, adres];

- [begeleidster slachtoffer], begeleidster van aangeefster, geboren op [1963], wonende te [plaats, adres];

De raadsman heeft aangegeven de getuige [slachtoffer] te willen horen omtrent feiten en omstandigheden in deze kwestie en omtrent haar omstandigheden van vóór de tenlastegelegde periode en over een mogelijke bedreiging door verdachte.

De raadsman wil de getuige [begeleidster slachtoffer] bevragen wat zij in verband met de aangifte met derden heeft besproken en daarbij alle vragen stellen die de verdediging relevant voorkomen.

De officier van justitie heeft verklaard geen bezwaar te hebben tegen het horen van deze getuigen.

De rechtbank zal het verzoek tot het horen van deze twee getuigen toewijzen.

[...]

De aanwezigheid van verdachte bij het horen van de getuigen

Door de verdediging wordt aangevoerd, dat verdachte heeft aangegeven aanwezig te willen zijn bij het horen van de getuigen om, op grond van artikel 6, lid 3, sub d, van het EVRM, eventueel vragen te kunnen stellen aan de getuigen.

De officier van justitie heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen de aanwezigheid van verdachte bij het horen van de verbalisant als getuige, maar wel tegen zijn aanwezigheid bij het horen van de getuigen [begeleidster slachtoffer] en [slachtoffer], omdat dit mede gelet op de aard van de zaak, te confronterend voor hen kan zijn.

De rechtbank is van oordeel dat zij hierover geen oordeel kan geven. De verhoren vinden plaats bij de rechter-commissaris. De rechter-commissaris gaat over de inrichting en orde van de verhoren en het is aan de rechter-commissaris hierover te beslissen.

[...]